

เด็ทฝึก

Thriller Trainee

ระทึกฆาตกรรม

วังยา (妄鸦) เขียน
จ็องชิน แปล
Chonggong ภาพ

2

คำนำ

ขึ้นชื่อว่าคำทำนาย ผลลัพธ์สุดท้ายก็มักเป็นได้ทั้งเรื่องจริงและไม่จริง โดยเฉพาะกับนักมายากลที่เชื่อมั่นในตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด ย่อมไม่มีทางเลยที่จะเชื่อคำทำนายเหล่านี้ แต่เพราะอะไรกัน ทุกอย่างที่เขาลงมือทำกลับดูเหมือนจะยิ่งตอกย้ำว่าคำทำนายนี้เป็นเรื่องจริงมากขึ้นไปทุกที

เช่นเดียวกับเรื่องราวของเด็กผีกระตักขวัญในเล่มนี้ ที่นับวัน 'จิ้งจิว' ยิ่งสวมบพบาท 'ศัตรูคู่อาฆาต' ของ 'เดวิล' ตามคำทำนายได้ดีขึ้นเรื่อยๆ เพราะในคืนเจียน 'หมู่บ้านทูกันดาร์บนหุบเขา' จิ้งจิวถึงขั้นหลุดปากออกไปว่าหากได้รับตัวสารพัดนี้จะพาทุกคนออกไปจากลูปอนันต์ ทำให้มีแต่คนเลื่อมใสเขามากขึ้น จนถึงขั้นให้ท้ายว่าเขาจะสามารถขึ้นไปอยู่บนอันดับที่ 1 แทนเดวิลได้ แล้วแบบนี้จะไม่ให้กล่าวว่าเขาสวมบพบาทศัตรูของเดวิลเสียแนบเนียนได้อย่างไร

มาร่วมลุ้นกันต่อว่าจิ้งจิวจะทำตามคำพูดที่ตนลั่นวาจาไว้ได้หรือไม่ แล้วสุดท้ายชะตากรรมของเหล่าเด็กผีในคืนเจียนนี้จะเป็นเช่นไร หากพร้อมแล้วมาร่วมติดตามต่อในหน้ากระดาษถัดไปกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เว็นเซอร์

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S ซึ่งปัจจุบันอยู่ในอันดับที่ 2 เคยได้รับเลือดจากราชอาวเมไพร์ตอนอยู่ในดันเจี้ยนแรงก์ S 'ห้วงรัตติกาล' ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความสามารถของเขาเพิ่มขึ้นอย่างทบทวีจนแทบจะถึงขีดสุดของความเป็นมนุษย์ที่ระบบหลักกำหนดไว้

* อาจารย์ชุดดำ

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S ซึ่งปัจจุบันในดันเจี้ยน 'หมู่บ้านทुरกันดารบนหุบเขา' อยู่ในอันดับที่ 4 มีวิชาเลี้ยงผีอันน่าสะพรึง เป็นตัวเด่นในทีมคำสาป รอบตัวรายล้อมไปด้วยไอเย็นยะเยือกจากดวงวิญญาณ ชวนให้รู้สึกไม่น่าเข้าใกล้ คนที่สนิทกับเขาจึงมีไม่มากนัก

* สวีเซิน

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ C เป็นเด็กเก่าที่ไม่มีอาหารให้ชาวบ้านในดันเจี้ยน 'หมู่บ้านทुरกันดารบนหุบเขา' จึงบังเอิญได้เข้าร่วมทีมเฉพาะกิจของงจจิ๋วในรอบนี้ เป็นคนฉลาด มีไหวพริบ ใจเด็ด ช่างเจรจา และมีความรอบคอบสูง

* สวีซู

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ E เป็นเด็กใหม่ที่มีนิสัยขี้ตื่นตระหนก พุดเยอะ ทำตัวเหมือนเด็ก แต่ความสดใสและช่างพูดช่างคุยของเขาสามารถทำให้บรรยากาศที่ตึงเครียดบรรเทาลงได้ อีกทั้งเขายังมีความรักและจริงจังต่อพวกพ้องเป็นอย่างมาก

* แอนโทนี่

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ A มีชื่อของอันดับ 2 เวบเซอร์
เป็นครึ่งแวมไพร์ที่อยู่ในทีมรัตติกาล เขาถูกเรียกอีก
ชื่อหนึ่งว่าคนป่าเถื่อน เพราะเวลาที่โมโหขึ้นมามักจะ
ทำตัวไร้เหตุผลและชอบใช้ความรุนแรงจัดการปัญหา
อยู่เสมอ

คิออยา

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างชั้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับการตาย การฆาตกรรม
การทรมาน การกักขังหน่วงเหนี่ยว การก้ำกัมนุश्य
การกินเนื้อมนุษย์ด้วยกันเอง
การบูลลี่ การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
มีการบรรยายถึงเลือด สภาพศพ
สถานการณ์อันน่าขยะแขยง
และการกระทำที่สยดสยองต่ออวัยวะภายในของมนุษย์
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 36

หมู่บ้านทอร์กันดาร์บนหุบเขา (3)

จึงจั่วออกเดินไปข้างหน้าตามคนนำทางในหมู่บ้าน พร้อมกับย้อนนึกไปถึง 'คู่มือโฟทาโรต์' เล่มนั้นในใจ

ในไฟ Major Arcana ทั้ง 22 ใบ ไฟที่เลวร้ายที่สุดคือไฟหมายเลข 16 The Tower (ไฟหอคอย)

เปรียบ 'หอคอย' กับความพินาศ ไม่ว่าจะหัวตั้งหรือหัวกลับล้วนแย้งทั้งนั้น ส่วน The Death ยังพอจะมีความหวังในการรอดชีวิตอยู่บ้าง และความหวังนี้จะเพิ่มสูงขึ้นเมื่อได้ไฟ The Death หัวกลับ

ลำดับของไฟ The Death คือ 13 ทุกคนทราบกันดีว่าทางตะวันตกมีความเชื่อว่า 13 เป็นเลขอัปมงคล

เหตุการณ์บนโต๊ะอาหารค่ำมื้อสุดท้าย เยชูถูกยูดาสสาวกคนที่ 13 ทรมานเพื่อเหรียญเงินสามสิบเหรียญ เป็นเหตุให้เยชูโดนทรมานด้วยการตรึงไว้บนไม้กางเขน ดังนั้นชาวตะวันตกจึงเชื่อกันมาตลอดว่า 13 เป็นเลขแห่งความโชคร้าย และมันยังตรงกับความหมายของไฟ The Death พอดี

'คู่มือโฟทาโรต์' อธิบายความแตกต่างของไฟ The Death หัวตั้งและหัวกลับไว้อย่างละเอียดว่า

ไฟ The Death หัวตั้งคือความล้มเหลวและการสิ้นสุดของบางสิ่ง

ส่วนไฟ The Death หัวกลับคือการจบเรื่องราวในอดีต การเริ่มต้นใหม่ การมีชีวิตรอด และปาฏิหาริย์

ความคิดของจิ้งจิวยังคงวนเวียนอยู่กับการมีชีวิตรอด ก่อนที่เขาจะเก็บไปใบนั้นลงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ขณะนั้นเองคนในกลุ่มก็หยุดเดินกันพอดี

"ถึงแล้ว" เหล่าเจียงคนนำทางหยุดยืนอยู่ริมถนนหน้าบ้านดินหลังหนึ่ง "คนที่ให้อาหารมาเมื่อสักพักที่นี่"

หลังจากนั้นจึงเข้าไปยังด้านหลัง "ส่วนคนที่ไม่ได้ให้ ไปพักที่หลังต้นไม้ต้นนั้น"

ทางที่เหล่าเจียงเข้าไปนั้นมีต้นไม้โตเตี้ยๆ ไร่หนึ่ง ไบไม้ที่เริ่มกลายเป็นสีเหลืองห้อยอยู่บนกิ่ง วูปไหวไปตามลมเย็นๆ ที่พัดโชยมา

หลังต้นไม้โตเตี้ยๆ มีบ้านดินเก่าๆ สถาปนากลัวตั้งอยู่ ประตูมีดสนิมมองจากที่ไกลๆ ยังชวนให้หนาว

เด็กฝึกถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คนที่มีอาหารแห้งให้พวกชาวบ้านมองคนที่ไม่ได้ให้ด้วยแวตาสงสารเห็นใจ แต่ในใจกลับรู้สึกโชคดี

บทสนทนาที่หวังไสวกับเหล่าเจียงพูดคุยกันตอนยังรวมตัวกันอยู่นั้น คนในเหตุการณ์ล้วนมองออกว่าบ้านซอมซ่อหลังต้นไม้โตเตี้ยๆ จะต้องทำอะไรแน่ๆ

ข้าบกระสุนเองก็ร่วมกันแสดงความคิดเห็น

[ทั้งที่เข้ามาพร้อมกัน แต่เพราะการ์ดตัวละครของบางคนถูกกำหนดไว้ตั้งแต่แรกว่ามียาม บางคนไม่มี จนเกิดเป็นความแตกต่างราวฟ้ากับเหว ขึ้นอยู่กับดวงจริงๆ]

[ขึ้นอยู่กับดวง+1 ฉันทว่าบ้านเก่าๆ หลังนั้นมิอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ ที่นั่นต้องมีเรื่องสยองขวัญแหง]

[มาๆ มาพั่นกันดีกว่าว่าเด็กฝึกกลุ่มที่ไม่ได้ให้อาหารแห้ง ใครจะกลายเป็นเครื่องสังเวยก่อนเพื่อน]

[ตัดใจเกือบจะออกไปก่อนได้เลย ต่อมาคือนักมายากล ส่วนคนอื่นๆ เรียงลำดับเพื่อคัดเลือกกันตามสบาย]

สภาพจิตใจของเด็กฝึกอีกกลุ่มกระวนกระวายอย่างเห็นได้ชัด กระนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าพูดอะไรต่อหน้าชาวบ้านที่ถือจอบไว้ในมือ

อาจจะเป็นเพราะดวงซวยกันจริงๆ ก็ได้ ความสามารถของเด็กฝึกกลุ่ม ที่ไม่ได้ให้อาหารไปไม่เท่ากัน และกระจัดกระจาย ส่วนใหญ่เป็นเด็กใหม่ทั้งนั้น แทบจะไม่มีเด็กเก่าเลย แรงกัที่สูงที่สุดเห็นจะมีแต่อันดับ 3 จูเกออัน รองลงมา คือแรงกั C เรียกได้ว่าเป็นศูนย์รวมคนขี้แพ้

ในสถานการณ์เช่นนี้ ทุกคนอยากมีที่พึ่งทางใจกันทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้ แต่ละคนถึงอดใจเลือบมองจูเกออันที่ยืนอยู่ในกลุ่มเดียวกันไม่ได้

แต่น่าเสียดายที่ฝ่ายนั้นยังคงนิ่งเฉย ไม่สะทกสะท้านกับสถานการณ์ ในตอนนี้ ก้มหน้าก้มตาคล้ายกำลังคิดอะไรอยู่

ครันเห็นพี่ใหญ่มีท่าทางเช่นนั้น เด็กใหม่แรงกั D และแรงกั E คนอื่นๆ จึงไม่มีใครกล้าเข้าไปรบกวน

แม้จะรู้ว่าดันเจี้ยนนี้อยู่ในยุคสมัยไหน แต่ความทुरกันดารที่กระจาย เป็นวงกว้างเช่นนี้ได้ เห็นทีคงไม่ใช่สังคมยุคปัจจุบัน

เวลานี้เย็นมากแล้ว ถ้าปล่อยยให้ผ่านไปเช่นนี้ท้องฟ้าก็จะมีดสนิท ยิ่งไม่มี แม้กระทั่งไฟฟ้า มีดเมื่อไหร่ก็ยิ่งน่ากลัว

ในที่สุดก็มีเด็กฝึกคนหนึ่งเสนอความคิดขึ้นมา "พวกเรารีบไปดูกันก่อนเถอะ ไม่งั้นถ้าฟ้ามีดคงจะแยกว่านี้"

แม้จะเอ่ยออกไปเช่นนั้น แต่ทุกคนกลับมองหน้ากันไปมา ไม่มีใครกล้า ก้าวเท้าเดินเลยสักคน

และในตอนนี้เอง ชายหนุ่มผมขาวก็ปล่อยแขนลงข้างตัวแล้วออกเดินนำ ไปก่อน

คนอื่นๆ ดวงตาเป็นประกายขึ้นมาทันที จากนั้นจึงรีบเดินตามไป

แม้เด็กเก่าจะไม่ชอบแรงกั C อดดีคนนี้ แต่สำหรับเด็กใหม่แล้วกลับ เลื่อมใสจงจิวกันสุดใจ

เด็กเก่ามีทั้งสกลและไอเทม เคยชินกับการจับกลุ่มทำอะไรร่วมกัน ทั้งนี้ รายการ 'เด็กฝึกกระตึกขวัญ' ยังเป็นสนามที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน เมื่อเด็กใหม่

ขึ้นนำเด็กเก่าจอมร่วงตกลงมา ดังนั้นการแบ่งแยกจึงยิ่งรุนแรง

เด็กใหม่ทุกคนอยู่บนจุดสตาร์ทเดียวกัน ต้องตะเกียกตะกายเอาชีวิตรอดในดันเจี้ยนสยองขวัญอันแสนโหดร้าย พวกเขาจึงรู้ว่าการจะไต่ขึ้นไปอยู่บนสามแรงกับมันได้แบบจจจวนั้นยากแค่ไหน ด้วยเหตุนี้เหล่าเด็กใหม่ถึงได้นับถือเขา ยิ่งไปกว่านั้นจจจยังสร้างตำนานไว้ในลาสเวกัส ใครๆ ก็รู้ว่าเขาชนะจนได้ชิปมาหนึ่งล้าน เช่นนี้แล้วแม้กระทั่งเด็กเก่ายังต้องระวัง

นั่นมันแต้มรูดชีวิตล้านแต้มเลยนะ! ต่อให้หนูตัวหนึ่งได้ไป หนูก็ยังอัปสกลิลกลายเป็นเม่นเหล็กได้!

จจจจจเมินพวกที่เดินตามเป็นพรวนอยู่ข้างหลัง ครั้นเดินมาถึงหน้าต้นไผ่เก่าแก่ต้นนั้น เขาก็ถึงกับต้องมุ่นคิ้ว

ใครคนหนึ่งเอ่ยด้วยความไม่เข้าใจว่า "แปลก ตอนเราเพิ่งเดินเข้ามาเปลือกไม้ของต้นไม้ที่อยู่ด้านนอกนั้นโดนแฉะออกไปจนหมด แต่ทำไมต้นนี้ถึงไม่มีใครกิน"

"เพราะต้นไผ่มีพลังหยิน เรียกอีกอย่างว่าต้นไม้ผี ก็เลยไม่มีใครกล้ากิน" จจจจจเอ่ย

ต้นไผ่เป็นต้นไม้ที่คนพื้นบ้านเชื่อกันว่าเป็นต้นไม้อัปมงคล พลังหยินรุนแรง ดึงดูดสิ่งลึกลับสกปรกได้ง่าย น้อยมากที่จะปลูกมันไว้หน้าบ้าน แล้วไหนจะต้นไผ่ขนาดนี้อีก

"ใครมีไอเทมที่แลกมาก็เตรียมเอาไว้ด้วย พวกเราจะเข้าไปดูข้างในกัน" คนอื่นๆ พากันสั่นกลั้ว มองประตูบ้านมืดมิดหลังต้นไม้บานนั้น แข้งขาอ่อนยุบ

"เร็ว เข้าไปดูข้างใน คนเยาะขนาดนี้มีอะไรให้กลัว เดี่ยวฟ้าจะมีดแล้ว มีที่ให้นอนก็ยังดีกว่าไม่มี"

จจจจจเอ่ยเร่งพร้อมแสร้งทำที่เป็นหยิบมิดสันธรรมาๆ ออกมาจากกล่องดำอนธการ

กล่องดำอนธการเปรียบเสมือนพื้นที่ว่างติดตัว มีประโยชน์มากที่สุดทีเดียว ไม่ว่าเมื่อไหร่หรือที่ไหนก็สามารถหยิบของใช้ทั่วไปออกมาได้

เมื่อทุกคนเห็นท่าทางเช่นนั้นของจิ้งจอกก็พากันคิดว่ามีดสั้นเล่มนั้นคงเป็นไอเทมแรงกิ้งสูงที่จิ้งจอกแลกมาจากลาสเวกัส ดังนั้นพวกเขาจึงทยอยกันหยิบไอเทมของตัวเองออกมา ตั้งท่าเหมือนกำลังประจันหน้ากับศัตรู

ปัง!

ประตูบ้านเก่าคร่ำคร่าทั้งยังไม่ได้ล็อกเอาไว้ แค่มดล็อกก็เปิดออกได้ง่ายๆ แล้ว

เด็กฝึกที่เป็นคนเปิดประตูหวาดหัวนั้ ไม่ทันระวังผลักประตูอีกด้านแล้วล้มลงไปกับพื้น ทำให้ลมเย็นเยะเยือกพัดโกรก

จิ้งจอกกำมีดสั้นไว้ในมือ ใบหน้าเคร่งขรึม ออกเดินนำเข้าไปข้างใน

ไม่ใช่ว่าเขากลัวหาญ แต่เป็นเพราะมีอีกข้างหนึ่งที่อยู่ข้างลำตัวถือกระดิ่งปลุกจิตวิญญาณเอาไว้ด้วย ดังนั้นจิ้งจอกจึงไม่กลัว

แสงสว่างด้านนอกพอจะส่องผ่านลายฉลุบนหน้าต่างกับรูที่โดนปลวกกินเข้ามาได้นิดหน่อย ทำให้มองเห็นห้องขนาดกลางแห่งนี้ได้บ้าง

ภายในบ้านไม่ได้มีข้าวของเครื่องใช้มากมายนัก หรือจะพูดให้ถูกก็คือมันเป็นห้องว่างที่ถูกทิ้งร้างมานาน บนพื้นเต็มไปด้วยคราบสกปรก บนคานมีมอสครีมน้ำที่ตั่งไว้ตรงมุมผนังแตกร้าวมุมหนึ่งมองเห็นน้ำสกปรกในนั้นได้รางๆ

ถ้าจะใช้ห้องนี้เป็นที่พัก คงได้แค่หลับตาพิงตรงพื้นที่ว่างแถวผนังประโยชน์เดียวที่มีคือใช้หลบลมในฤดูใบไม้ร่วง

"ฮึก..."

จู่ๆ เด็กฝึกคนหนึ่งที่อยู่ด้านหลังก็หวีดเสียงร้องขึ้นมาอย่างลนลาน ชับกระสุนเต็มไปด้วยเครื่องหมายตกใจสีแดง

[แม่งเอ๊ย เสียงร้องนั้นทำฉันตกอกตกใจหมด]

[ฉันด้วย เกือบเป็นบ้าแล้วมัยละ...]

คนที่กำลังมองสำรวจอยู่หวาดระแวงขึ้นมาทันที พร้อมใจกันถือไอเทม

หันหน้าไปมอง เตรียมตัวจับมือกับสิ่งลึกลับ

ตรงมุมห้องมีเงาดำใหญ่ๆ อวบอ้วนกระโดดทะลุออกไปจากรูฟบนผนัง
เด็กฝึกคนนั้นเอ๋อตะกุกตะกัก "นะ...หนูนะ"

ทุกคนพากันถอนหายใจโล่งอก

เมื่อมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ความเครียดของแต่ละคนจึงลดลงไป
ได้บ้าง

สำหรับเด็กเก่า เป้าหมายของพวกเขาคือได้ผลการประเมินสูงๆ จาก
ในต้นเจี้ยน ส่วนเด็กใหม่ขอแค่มีชีวิตรอดเป็นพอ

พวกเขารู้ดีว่าแม้จะถูกแบ่งออกเป็น 2 ฝั่ง แต่ก็มีกฎเหล็กกำหนดเอาไว้ว่า
เด็กฝึกห้ามฆ่ากันเอง ทั้งยังไม่ได้บังคับให้ทำภารกิจรองเหมือนอย่างภารกิจหลัก
ไม่ทำก็ไม่เป็นปัญหาอะไร ดังนั้นจึงไม่มีใครคิดที่จะสนใจ

เด็กฝึกที่หวาดเสียงร้องออกมาคนนั้นเกาศีรษะ "ฉันซื้อสวี่ซู่ ขอโทษทุกคน
ด้วยนะ ฉันกลัวหนูมาตั้งแต่เด็กแล้ว เมื่อไหร่ก็ได้ตั้งใจจะทำให้ทุกคนกลัว"

คนอื่นๆ พากันโบกมือโบกมือก่อนที่จะมีใครคนหนึ่งได้โอกาสเสนอว่า
"ในเมื่อหลังจากนี้ยังต้องอยู่ด้วยกัน งั้นเรามาทำความรู้จักกันแบบง่าย ๆ มั้ย"

ไต้ยืนเช่นนั้น สายตาของทุกคนก็เผลอมองไปยังจิ้งจิวพร้อมกัน

แม้จิ้งจิวจะยังไม่ได้ลงมือทำอะไรเลยสักอย่าง แต่เด็กใหม่กลุ่มนั้นก็กลับ
มองเขาเป็นผู้นำไปแล้ว

ชายหนุ่มผมขาวเล็กคิ้วขึ้น

ว่ากันตามจริง ถ้าทำให้ตัวเองกลายเป็นผู้นำพร้อมแสดงความเอาใจใส่
ทุกคนอย่างทั่วถึง เช่นนั้นก็คงไม่มีใครคิดสงสัย มิน่าล่ะทำไมเมสสิยาห์
ถึงกระตือรือร้นขนาดนั้นในต้นเจี้ยนก่อน ที่แท้ก็หลอกใช้ความเชื่อใจของ
เด็กเก่าและความไม่รู้ของเด็กใหม่ที่มีจุดอ่อนคล้ายตามได้ง่าย สุดท้ายก็
ออกจากต้นเจี้ยนได้อย่างปลอดภัย

หลังจากแนะนำตัวทำความรู้จักกันแบบง่าย ๆ แล้ว บรรดาอากาศภายใน
บ้านจึงผ่อนคลายขึ้น

ทุกคนทยอยกันเลือกบริเวณหนึ่งภายในบ้านเพื่อนั่งลง พวกเขามองหน้ากัน

ก่อนจะถอนหายใจออกมา

"ทั้งๆ ที่เป็นเด็กฝึกเหมือนกัน แต่พวกเราดวงชะตาโคตร ทำไม่ถึงไม่มี
ย่ามนะ"

สวี่ซู่หันมองไปข้างนอกจิตใจหวาดหวั่น "พวกเราต้องอยู่ที่นี้ตั้งเจ็ดวันนะ"

"จริง บ้านนี้ทั้งมืดทั้งหนาว แค่นี้ก็กลัวแล้ว"

"เลิกพูดเถอะ คือนี่ก็คงจะผ่านไปแบบนี้แหละ เอ้อ แต่ก็ยังดีที่พวกเรา
ไม่ต้องกินข้าว พวกนายลองดูชาวบ้านด้านนอกนั่นสิ หิวโซจนดูแทบไม่ได้"

จิงจี้ไม่ได้เข้าไปร่วมพูดคุยด้วย เขานั่งติดผนังกลางห้อง ฟังพวกนั้น
พูดไปพลางสำรวจผนังด้านหลังตัวเองไปพลาง

เมื่อครู่ที่เหลือบมองไป เขารู้สึกว่าผนังมันดูผิดปกติ

บ้านหลังนี้อยู่ใกล้หุบเขา แคมป์หลังคายังมีรูรั่ว ไม่มีใครอยู่มานานมาก
แล้วจนมีมอสเขียวครึ้มขึ้นเต็มผนัง แต่ถ้าลองสังเกตดูดีๆ ก็เห็นว่าพวกมัน
งอกขึ้นมาในระดับความสูงที่แตกต่างกันเล็กน้อย เกิดเป็นภาพหน้าตาดูที่
ไม่ราบเรียบ

ชายหนุ่มผมขาวหยิบกิ่งไม้ขึ้นมาจากพื้นแล้วค่อยๆ ใช้มันแฉะมอสบน
ผนังออก

จากการกระทำของเขา ผนังดินที่ถูกปกปิดเอาไว้จึงถูกเปิดเผยออกมา
ให้เห็น

บนผนังดินที่อัดแน่นปรากฏรอยสีชาๆ น่าสะพรึงมากมาย

"เสียเลย นี่มันอะไร!"

จิงจี้ไม่ได้แอบทำ ดังนั้นพอทุกคนเห็นว่ามันบางอย่างผิดปกติ แต่ละคน
ถึงเริ่มลงมือแฉะผนังบ้าง

พวกเขาแฉะมอสที่ขึ้นเต็มผนังด้านหนึ่งออกจนเกือบหมด ครั้นเห็น
ภาพตรงหน้าก็เล่นเอาตะลึงค้างไปตามๆ กัน

[แม่มันเถอะ รอยพวกนั้นมันเหมือนกับ...]

[คงไม่ใช่แบบที่ฉันคิดหรอกนะ (ตัวสั้น.jpg)]

[เมเนต์บน เป็นเหมือนที่นายคิดนะแหละ (ตะโกน)]

เด็กฝึกหน้าถอดสี "ดูเหมือนจะเป็นฝีมือคนใช้เลิบบิจิงไป?"

"พวกนายดูสิ ระดับความสูงพอดีเลย..." เขาลองคาดคะเนดู "ครึ่งผนังจุดที่อยู่สูงกว่านี้ก็ไม่มีแล้วเพราะมือเอื้อมไม่ถึง"

ภายในห้องเงียบกริบจนน่ากลัว

ปกติแล้วผนังของบ้านดินแถบชนบทจะแข็งแรงทนทาน แต่ร่อยมากมายบนผนังพวกนี้กลับมีความลึกถึงสองเซนต์

ถ้าเป็นฝีมือคน แบบนี้นิ้วมือคงหักไปแล้ว แต่มันจะน่ากลัวยิ่งกว่านั้น...

ถ้าไม่ใช่คน

ความหวาดกลัวและความเย็นยะเยือกแล่นปราดจากปลายเท้าขึ้นมาถึงสมอง

แม้จะพอมองออกได้ตั้งนานแล้วว่าบ้านหลังนี้ต้องมีอะไรบางอย่าง กระนั้นทุกคนก็ยังหวงในใจว่าจะมีโชค แต่ตอนนี้กลับหวาดหวั่นพรั่นพรึง

สรีฐอุยกากร้องให้ "หรือ...หรือพวกเราจะออกไปนอนข้างนอก"

คนอื่นๆ ไม่พูดอะไร

ว่ากันตามจริง หลังจากแจ้งรายละเอียดไว้แน่ชัดแล้วว่าดันเจี้ยนนี้เป็นดันเจี้ยนสยองขวัญ เช่นนั้นทั่วทั้งหมู่บ้านนี้ย่อมไม่มีที่ไหนปลอดภัย ต่อให้นอนข้างนอกก็ยังอันตรายอยู่ดี ดีไม่ดีจะอันตรายกว่าเสียด้วยซ้ำ

และในตอนนี้อะไรที่มีเสียงเอี้ยดอาดดังขึ้นมาจากแผ่นไม้

ทุกคนจึงพร้อมใจกันหันไปมอง

ชายที่อยู่หน้าประตูชักมือกลับ กวาดตามองทุกคนในห้องด้วยแววตาเยียบเย็น "ออกมา"

ชั่วขณะนั้นเด็กใหม่ที่ยืนอยู่หน้าผนังมองหน้ากันไปมา

ครันเห็นเด็กใหม่ยังนิ่งเฉย น้ำเสียงที่จู่ๆก็ดังขึ้นจึงเริ่มหงุดหงิด "ถ้าไม่ออกไปเก็บฟืน พวกนายจะนอนกันแบบนี้หรือ ไม่กลัวหนาวตาย?"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหล่าเด็กฝึกถึงได้สติ

อากาศเข้าสู่ช่วงรอยต่อระหว่างฤดูใบไม้ร่วงกับฤดูหนาว อย่างมาก บ้านดินหลังนี้ก็ทำได้แค่กันลม ยิ่งไปกว่านั้นอากาศช่วงเช้าและช่วงเย็น ในหุบเขายังแตกต่างกันมาก เสื้อผ้าที่แต่ละคนใส่ก็ไม่ถึงกับหนา ถ้าคืนนี้นอนไปทั้งอย่างนี้ ตื่นเช้ามาคงตัวแข็ง

ดังนั้นหลายสิบคนจึงพร้อมใจกันเดินตามออกไปไม่มีใครล้าอยู่ในห้องสักคน

เมื่อเดินออกมาหน้าบ้านพวกเขาก็แบ่งกันออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งไปเก็บฟืนกับजूเก้ออัน ส่วนอีกกลุ่มตามจิ้งจอกไปหาชาวบ้าน

โชคดีที่ถึงแม้หมู่บ้านจะกันดาร แต่ยังมีฟืนให้ใช้อย่างเหลือเฟือ

เดินเข้าไปหาในหุบเขาไม่ไกลก็เก็บฟืนจากใต้ต้นไม้ได้ไม่น้อยแล้ว สุดท้ายทุกคนถึงได้หอบหิ้วกิ่งไม้กันเต็มอก

ตอนที่กลุ่มเก็บฟืนกลับมาถึง กลุ่มที่ไปเยี่ยมหินจุดไฟกับชาวบ้านก็กลับมาแล้วเช่นกัน

ชายหนุ่มผมขาวสายศีระะ "ไม่ได้ พวกเขาไม่ยอมให้เยี่ยม"

แม้จะรู้อยู่แล้วว่าคนในหมู่บ้านนี้เป็นเช่นไร แต่การที่ไม่ยอมให้เยี่ยม แม้กระทั่งหินจุดไฟที่แทบไม่มีราคาเช่นนี้ก็ชวนให้รู้สึกโมโหมากจริงๆ

เหล่าเด็กโหมรู้สึกละโมโหขึ้นมาทันที เอ่ยปากตำราด "แม่มันเถอะ ไข่ลูกเต๋า* พวกนี้ แล้วใครจะไปอยากปกป้องพวกเขากัน!"

"จริง ไข่พวกที่ค้ามนุษย์นะสมควรตาย แต่มันยังขายแต่ผู้หญิงอีก พวกสวะ"

"เซ็ดแม่ง น้าโมโหชะมัด"

แววตาของจิ้งจอกเปลี่ยนประกายขึ้นมาวูบหนึ่ง

เขาเดาถูก ภารกิจหลักของการวัดตัวละครธรรมดาคือคุ้มครองชาวบ้านจริงๆ ด้วย

"แล้วตอนนี้พวกเราจะทำยังไง"

जूเก้ออันขมวดคิ้วจับ "ฉันจุดไฟได้ ไปกันเถอะ"

* ไข่ลูกเต๋า เป็นคำคำที่หยาบคายมากในภาษาจีน มีความหมายถึงลูกโสเภณี

จุดไฟได้หมายถึงอะไร

คนอื่น ๆ เห็นไฟใหญ่หอบพินไว้กำหนึ่งก็ไม่กล้าถามอะไรมาก เด็กฝึก
สื่กว่าคนบ้างก็หอบพินเต็มแขน บ้างก็สองมือว่างเปล่าพากันกลับมาที่บ้านดิน
ตรงสุดทางเดินอีกครั้ง

หลังจากยุ่งวุ่นวายกันมานาน ท้องฟ้าที่สลัวก็ใกล้จะมีตสนิทแล้ว

ยามราตรีใกล้มาเยือน

เมื่อเดินมาถึงปากทาง จู่ๆ สวีชู้ก็หวีดร้อง 'อ้าก' ขึ้นมาอีกครั้ง

เด็กฝึกที่เดินนำหน้าสวีชู้ถูกอีกฝ่ายทำให้ตกใจรอบหนึ่งก็เอ่ยออกมาด้วย
น้ำเสียงเดือดดาล "ทำไมร้องอีกแล้ว เจอหนูหรือ"

"ไม่...ไม่ใช่" สวีชู้เอ่ยเสียงสั่นพร้อมทั้งชี้นิ้วออกไป "บน...บนนั้น...
เหมือน...เหมือนมีคนอยู่"

ทุกคนหันมองตามทิศทางที่เขาชี้

หน้าบ้านดินที่อิมคริมชนวนสะพรั่ง ปลายยอดไม้ดอกหนาของต้นไผ่
อาบย้อมไปด้วยสีแดงฉาน

ลึนยาวๆ ห้อยตกลงมาถึงช่วงอกตามแรงโน้มถ่วง แขนห้อยต่อแต่ง
เลยเข้า เลื้อยมอชอบนร่างกายโปกสะบัด คล้ายกระสอบทรายท่ามกลาง
สายลมหนาว

มีคนตายตาไม่หลับห้อยอยู่บนต้นไม้ต้นนั้น

บทที่ 37

หมู่บ้านทูกันดารบนหุบเขา (4)

ท้องฟ้าใกล้มืดแล้ว

ปลายยอดของต้นไม้หวัดไปมาท่ามกลางขอบฟ้าที่ไล่เฉดสีม่วงและดำ ซึ่งดูไม่เข้ากันเลยสักนิดกับบริเวณที่ถูกอาบย้อมไปด้วยเลือด

ประจวบเหมาะกับการที่ลมเย็นๆ พัดมาพอดี จึงทำให้อะไรบางอย่างรูปทรงเรียวยาวซึ่งห้อยอยู่บนยอดไม้โงนแงง คล้ายกระสอบทรายที่ถูกโยนทิ้งไว้มั่วๆ

ผ่านไปพักหนึ่งถึงมีคนเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงสั่นระริก

"นั่น...นั่นคนเหวอ"

จงจุ่มันคิ้ว "น่าจะใช่ ดูเหมือนตายมาแล้วพักหนึ่ง"

ซึบกระสุนถึงกับปาดเหงื่อ

[ไม่ใช่แค่ตายมาพักหนึ่งนะ อีกนิดน่าจะย่อยสลายหายไปกับสายลมแล้ว...แขนยาวถึงข้อเท้า จะบ้าตาย]

[จริง คนที่ถูกคอตายตัวจะยึดไปตามแรงโน้มถ่วง ศพนี้น่าจะตายมาแล้วหลายวัน ไม่นานลันคงไม่ยาวขนาดนั้นหรอก]

[เมื่อก็ตอนกลิ้งลงแพลนไปตรงนั้นฉันยังไม่เห็นว่าจะมีคนเลย แต่ตายมาแล้วหลายวันเนี่ยนะ? ระวังมาก]

[เพิ่งเข้ามาในดินเจียนได้ไม่นานแต่มีเรื่องสยองขวัญโผล่มาซะแล้ว ด้านนี้ต้องยากมากแน่ สุดยอดๆ]

ชายหนุ่มผมขาวหันหน้าไปถาม "ตอนพวกเราเดินออกมามีใครสังเกตเห็นมั้ย"

คนอื่นๆ พากันส่ายหน้า

ทุกคนสังเกตกันถี่ถ้วนดีแล้วก่อนเข้าไปในบ้าน ไม่มีทางที่จะมองไม่เห็นว่าเป็นต้นไม้มีคนตัวใหญ่ขนาดนี้ห้อยอยู่

ตั้งแต่พวกเขาเข้าไปในบ้านจนกระทั่งออกไปข้างนอกแล้วกลับมาที่นี่อีกรอบ ใช้เวลามากสุดก็ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง

แถบต้นไผ่เก่าแก่ต้นนี้ยังสูงตั้งหลายสิบเมตร ลำต้นสูงชะลูดไม่มีส่วนไหนปูดนูนออกมา หรือต่อให้ออกแรงมากหน่อย ในเวลาสั้นๆ แค่ว่าครั้งชั่วโมงก็ไม่มีทางปีนขึ้นไปบนยอดได้แน่

อีกอย่างศพที่ห้อยอยู่บนต้นไม้ยังเป็นศพผูกคอตาย กว่าจะทำเช่นนั้นได้ยากแค่ไหนไม่ต้องบอกก็รู้ ถ้าอยากอำพรางยิ่งไม่มีทางเป็นไปได้

ตอนออกไปเก็บพินไม่มีใครกล้ารั้งอยู่ที่บ้านดินสักคน ดังนั้นทุกคนจึงตามกันออกไปจนหมด

ครั้นเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นจึงไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้บ้านน่ากลัวหลังนั้นอีกด้วยเหตุนี้กลุ่มหนึ่งจึงยืนรออยู่ที่เดิม ส่วนอีกกลุ่มออกไปตามชาวบ้าน

เมื่อทุกคนร่วมแรงร่วมใจกันใช้เชือกดึงศพบนต้นไม้ลงมา แต่ละคนก็ถึงกับนั่งค้าง

ชาวบ้านที่เมื่อครู่ยังด่ากวดตะเกียกตะกายวิ่งกลับไปเรียกชาวบ้านคนอื่นๆ ทั้งเด็กฝึกให้ยืนมองหน้ากัน

ชายหนุ่มผมขาวถอยหลังหนึ่งก้าวก่อนหยิบกิ่งไม้กึ่งหนึ่งมาจากเด็กฝึกที่ยืนหอบฟั่นอยู่อีกด้าน จากนั้นโน้มตัวลงใช้กิ่งไม้พลิกหัวศพ

ที่อยู่บนพื้นโคลนคือใบหน้าบวมซ้ำ ดวงตาข้างหนึ่งไม่รู้ว่าจะหลุนหายไปที่ไหน ใบหน้าดูตันแข็งกร้าว ตายตาไม่หลับ

และในขณะนี่เองที่เสียงของระบบหลักดังขึ้นในหูเขาเพื่อเอ่ยแจ้งเตือน "ไม่ใช่สิ่งที่ภารกิจหลักต้องการ การส่งมอบล้มเหลว"

จงจิวหลุนตาใช้ความคิด

เห็นที่ว่าถ้าอยากจะทำภารกิจให้สำเร็จ เขาคงต้องลงมือเช็กทุกศพด้วยตัวเองว่าศพนั้นจะใช้ 'ศพสภาพสมบูรณ์' ที่คนชนศพต้องการหรือเปล่า สวีซูกูทานด้วยความตกใจ "นี่เป็นคนที่เพิ่งนำทางพวกเรามาไม่ใช่หรือ" "แต่...แต่ว่า..." ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "ไหนบอกศพนี้ตายมาแล้วหลายวันไง จั๊นคนที่เพิ่งนำทางพวกเรามาละ..."

รอบด้านเงียบกริบ

ช่วงเวลาการตายไม่สอดคล้องกับเวลาที่เหล่าเจียงนำทางพวกเขามา ชัดเจนว่าถ้าศพนี้ไม่ใช่ของปลอม นั่นก็หมายความว่า...ที่นำทางพวกเขามานั้นไม่ใช่คน!

ท้องฟ้าเริ่มมืดขึ้นเรื่อยๆ บรรยากาศภายในหุบเขาเงียบสงัด ใบหน้าของแต่ละคนในความมืดคล้ายรูปปั้นที่มีสีหน้าหวาดวิตก

และในขณะนี้เอง ชาวบ้านที่ย้อนกลับไปทางเดิมก็เดินกลับมาทางนี้อีกครั้งพร้อมคบเพลิง

"มุงอะไรกัน"

ตอนหวังโส่วเดินมาในมือของฝ่ายนั้นยังถือขามกับตะเกียบอยู่เลย แสดงว่าถูกเรียกมาตอนกำลังกินข้าว

กระทั่งเดินเข้าไปใกล้แล้วเห็นภาพนั้นชัดๆ หวังโส่วก็ตกใจจนลืมนั่งจ้ำม่ำขามในมือพลิกคว่ำลงบนพื้น

จงจิวยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง ลอบมองขามข้าวของอีกฝ่าย

เนื้อสีขาวที่ถูกเคลือบด้วยดินโคลนสีแดงเข้มชิ้นหนึ่งกลิ้งหล่นออกมาจากขามใบนั้น

แน่นอนว่าการกินดินเป็นอาหารไม่ใช่เรื่องปกติ ข้าวดินสีแดงเข้มยังพบเห็นได้น้อย ทว่าช่างๆ กันนั้นกลับมีเนื้ออยู่อีกชิ้น เช่นนี้ยังทำให้งงเข้าไปใหญ่

มีเนื้อให้กินแล้วจะไม่มีข้าวกินได้อย่างไร

แต่ในขณะที่จงจิวคิดจะพินิจมองเนื้อชิ้นนั้นให้ละเอียด กลับมีเสียงไวยวายเป็นดังขึ้นมาขัดเสียก่อน

"เร็วเข้า..." หลังเห็นสภาพศพนั้นชัดๆ หวังโส่วก็ตะโกนเสียงดังลั่น

"ไป ไปเรียกพ่อฉันมา!"

เพราะเหตุการณ์โกลาหลที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เด็กฝึกซึ่งเป็นกลุ่มที่มีอาหารให้กินพากันเดินออกมาจากบ้านพักแล้วล้อมวงพูดคุยกระซิบกระซาบกันอยู่ด้านหนึ่ง บทสนทนาดังขึ้นท่ามกลางราตรีที่เงียบสงบพอให้จับใจความได้คำว่า 'Imposter' 'ชาวบ้าน' 'เกิดเรื่องแล้ว'

"ต้องเป็นฝีมือ Imposter แน่เลย" อีรุษชื่อที่อยู่ด้านหลังแอนโทนีเอ่ยปากอย่างเกรี้ยวกราด

เมื่อครู่นี้กลุ่มที่มีอาหารให้กินได้เลือกผู้นำเช่นเดียวกับกลุ่มที่ไม่ได้ให้อาหารด้วยความรวดเร็ว

อาจารย์ชุดดำไม่ได้แสดงท่าทีอะไร ด้วยเหตุนี้หน้าที่นั้นจึงตกเป็นของแอนโทนีครึ่งแวมไฟร์จากแรงก์ A ไปโดยปริยาย อีกอย่างแอนโทนีก็เป็นถึงมือขวาของอันดับ 2 ซ้ำยังถูกขนานนามว่าเป็นคนป่าเถื่อน ไม่ใช่แค่ในกลุ่มแวมไฟร์เท่านั้น แต่แอนโทนียังโด่งดังในกลุ่มผู้เข้าแข่งขันทั่วไปด้วย เช่นนั้นก็ไม่มีอะไรไม่ดีถ้าให้แอนโทนีเป็นผู้นำ

คิดดูแล้วก็มีความเป็นไปได้ที่การ์ด Imposter จะแตกต่างจากการ์ดตัวละครธรรมดา นั่นก็เพราะภารกิจหลักของพวกเขาไม่เหมือนกัน

คุ้มครองชาวบ้านคือภารกิจของการ์ดตัวละครธรรมดา ในเมื่อตอนนี้มีชาวบ้านตายไปแล้วหนึ่งคน เบื้องหลังจะใช้ฝีมือของ Imposter หรือไม่นั้นก็ยังไม่แน่ชัด แต่ศพถูกพบบนต้นไม้ ผู้ต้องสงสัยจึงเอนเอียงไปทาง Imposter มากกว่า

คนในกลุ่มของแอนโทนีล้วนเป็นเด็กเก๋าเสียส่วนใหญ่ การจะเอาชีวิตรอดไม่ใช่เรื่องยากสำหรับพวกเขาที่มีไอเทมพิเศษอยู่ในมือ เมื่อเทียบกันแล้ว การจะทำอย่างไรให้ได้ทำซาเล้งเสียงอันตรายเยอะๆ ไปพร้อมกับทำภารกิจรองให้สำเร็จเพื่อเพิ่มผลประโยชน์จากระบบนั้นถึงจะเป็นเป้าหมายสำคัญของพวกเขา

ท่ามกลางความเงียบ จู่ๆ ก็มีเงาเล็กเงาใหญ่ปรากฏขึ้นในความมืด

ชายชราคนหนึ่งใช้ไม้เท้าเดินกะเผลกกะเผลกมาพร้อมกับจูงเด็กน้อยตัวผอมแห้งไว้ในมือ

เมื่อเห็นหวังโศวนั่งอยู่บนพื้น เด็กน้อยก็ปล่อยมือออกแล้ววิ่งเข้าไปหา พลางเอ่ยตะโกนเรียกพ่อ

[ดันเจียนนี่ยากโคตร แม้แต่เด็กยังผอมกะหร่องเหมือนโครงกระดูก]
[จริง...คนที่ต้องเผชิญกับความยากลำบากก็ยังเป็นชนชั้นล่างอยู่เสมอ
แฮ้อ แค่ว่ายังกินไม่อิ่ม น่าสงสารจริงๆ]

"หัวหน้า!"

ชาวบ้านที่ถือจอบไว้ในมือทยอยแหวกทางให้

หัวหน้าหมู่บ้านถือกล้องยาสูบพыхหน้ารับ ดวงตาฝ้าฟางค่อยๆ เคลื่อน
มองไปยังศพแห้งเหี่ยวบนพื้น

ไม่รู้ว่าเพราะมีดแล้วหรืออย่างไร ชั่วขณะหนึ่งจึงจู่จู่รู้สึกว่
นัยน์ตาของอีกฝ่ายกลายเป็นสีดำลึบ

หวังโศววิ่งเด็กน้อยให้ไปยืนอยู่ข้างหลัง สีหน้าท่าทางลนลาน "พ่อ
ประมาณชั่วโมงก่อนเหล่าเจียงยังอยู่กับข้าอยู่เลย"

ชาวบ้านคนอื่นๆ พากันเดินล้อมเข้ามาเพื่อรอคอยการตัดสินใจของ
หัวหน้าหมู่บ้าน

"แม่เฒ่าคนทรงพุดถูก" ผ่านไปพักใหญ่ หลังสูบยาจากกล้องยาวๆ เสร็จ
หัวหน้าหมู่บ้านก็เอ่ยปากขึ้น "ครั้งนี้คงกลายเป็นเรื่องจริงแล้ว"

"มันจะทำยังไงกันดี" ชาวบ้านเริ่มอยู่ไม่สุข "ทุกคนต้องรอความตาย
มาเยือนแบบนี้หรือ"

"นั่นสิ ถ้าเป็นอย่างที่แม่เฒ่าคนทรงบอกจริงๆ จันหมู่บ้านของเรา..."

"กังวลอะไร กังวลแล้วมีข้าวกินหรือ"

หัวหน้าหมู่บ้านเคาะด้ามของกล้องยาสูบด้วยความหงุดหงิด "กลับไป
ให้หมด ฟ้ามืดสนิทแล้ว พรุ่งนี้เข้าค๋อยไปหาแม่เฒ่าคนทรงที่เทวาลัยว่า
ต้องทำยังไง อีกอย่างนางคนนั้นก็เอาแต่ท่องอะไรไม่รู้อยู่ทุกวี่ทุกวัน ดีไม่ดี
อาจจะเป็นแค่ความบังเอิญก็ได้"

ประโยคนั้นมีพลังโน้มน้าวใจผู้คนได้เป็นอย่างดี เสียงโหวกเหวกถึงได้
เงียบลง

ชาวบ้านคนอื่นที่ได้ยินเช่นนั้นก็เริ่มคล้อยตาม แต่ละคนจึงทยอยกัน
เดินถือคบเพลิงกลับไปทางเดิม

เด็กฝึกที่มุงดูอยู่รอบๆ หันมองหน้ากันไปมา

พวกเขารู้สึกว่ชาวบ้านในหมู่บ้านนี้นิ่งกันเกินไป นิ่งจนไม่เหมือนคนที่
เพิ่งเจอเหตุการณ์น่าสยอมา

คนตายทั้งคนปกติแล้วก็น่าจะรีบคิดหาวิธีจับคนร้ายไม่ใช่หรือ แต่ทำไม
สีหน้าท่าทางของแต่ละคนถึงเหมือนกับรู้อยู่แล้วว่าใครเป็นฆาตกร

อีกอย่างคนคนนั้นเพิ่งจะนำทางให้พวกเขามา ผลอแป๊บเดียวกลับถูก
สับเลือดออกไปจนหมดทั้งยังโดนแขวนคอตาย เวลาที่ไม่สอดคล้องกันทำให้
พวกเขาคิดอะไรไม่ออก เรื่องราวมีลึบลมคมในมากมายขนาดนี้ แต่ชาวบ้าน
ในหมู่บ้านทงไปกลับไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไร ต่อให้บอกว่าเห็นคนตายเพราะ
ความกันดารมานานับครั้งไม่ถ้วนก็ยังดูไม่เข้าท่าอยู่ดี

เรื่องนี้ไม่ธรรมดาแน่

เด็กเก่าที่มีประสบการณ์มาไม่น้อยต่างกระจางแจ้งเกี่ยวกับเรื่องนี้
โดยเฉพาะอาจารย์ชุดดำที่ขมวดคิ้วเข้าหากันจนเป็นอักษรชวน*

เรื่องราวในต้นเจียนดำเนินมาถึงจุดนี้ มีความเป็นไปได้สูงมากที่จะเป็น
ต้นเจียนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งลึกลับ

ในเมื่อต้องคุ้มครองคนในหมู่บ้าน ก็เห็นได้ชัดแล้วว่าทุกคนในหมู่บ้าน
ล้วนโดนหมายหัว เดวว่าถ้าไม่ใช่วิญญาณร้ายที่มีความอาฆาตพยาบาทรุนแรง
ก็คงเป็นคำสาปแช่งอันน่ากลัว ไม่เช่นนั้นจะส่งผลกระทบเป็นวงกว้างต่อคน
ทั้งหมู่บ้านได้อย่างไร

สรุปง่ายๆ เมื่อมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น เบื้องหลังจะต้องมีอะไร
ไม่ชอบมาพากลแน่นอน

ตอนนี้ต้องรู้ให้ได้ก่อนว่าเกิดอะไรขึ้นในหมู่บ้าน พวกเขาถึงจะคุ้มครอง

* อักษรชวน (///) แปลว่าสาयน้ำ ลักษณะคล้ายรอยย่นตรงหว่างคิ้ว

คนในหมู่บ้านได้

ในขณะที่กำลังใช้ความคิดกันอยู่นั้น สวีซูก็เอ่ยถามเสียงแผ่วเบา "แล้ว... แล้วคืนนี้พวกเราจะทำยังไง"

บ้านที่ชาวบ้านจัดให้พวกเขาพักอาศัยตั้งอยู่ด้านหลังต้นไผ่เก่าแก่ซึ่งเป็นจุดที่เกิดเหตุฆาตกรรม ถ้าบอกว่าไม่กลัวก็คงเป็นเรื่องโกหก แคมป์บ้านดินหลังนั้นไม่ใช่แค่น่าสะพรึง แต่บนผนังยังเต็มไปด้วยรอยเล็บ แค่เห็นก็ชวนให้ขนหัวลุกชัน

"ในเมื่อนี้เป็นต้นเจียนสยของขวัญ เพราะฉะนั้นเรื่องประหลาดพวกนี้คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่นอน"

ใครคนหนึ่งหวั่นระพลงเอ่ย "เพื่อเป็นการป้องกันไว้ก่อน ฉันว่าพวกเราหาวิธีย้ายที่กันดีกว่า หรือไม่ก็นอนมันข้างนอกนี่แหละ ยังไงก็มีไฟ ทุกคนนั่งล้อมวงรวมกันก็คงไม่หนาว"

ชายหนุ่มผมขาวทำที่ใช้ความคิดก่อนเอ่ยตอบอย่างเห็นด้วย "ข้อเสนอนี้ก็ไม่เลวเหมือนกัน ตอนนี้อะไรสำคัญที่สุด พวกเราอยู่ให้ห่างจากบ้านดินหลังนั้นดีกว่า"

ไม่มีใครอยากเข้าใกล้บ้านดินหลังนั้นทั้งนั้น ข้อเสนอนี้จึงตรงกับความคิดของทุกคนพอดี นอกจากชายผมดำในชุดฟางกันฝนที่เหลือบมองจ้องด้วยแววตาอ่านยากแล้ว คนอื่นๆ ต่างทยอยยกมือขึ้นเพื่อแสดงออกว่าเห็นด้วย

เมื่อถูกแววตานั้นมองมา จงจี้กลับทำเป็นมองไม่เห็น

ไม่ว่าตัวแปรสำคัญของต้นเจียนนี้อาจเป็นजूเก้ออันก็ได้ เพราะจงจี้มั่นใจกับการใช้จิตวิทยาและฝีมือการแสดงตบตาคนอื่น แต่ไม่ใช่กับคนโหดปรกติที่แตกต่างจากชาวบ้านชาวช่องเขาอย่างजूเก้ออัน

กระนั้นในต้นเจียนแรกजूเก้ออันก็ให้เบาะแสเขามาเยอะมากจริงๆ และในลาสเวสต์เองก็เช่นกัน ในฐานะที่เป็นคนหัวไวฉลาดหลักแหลม เช่นนี้ก็เห็นว่าแสดงความเป็นมิตรออกมาให้เห็นชัดเจนแล้ว

อย่างที่जूเก้ออันบอก ขึ้นอยู่กับว่าจงจี้จะเชื่อหรือไม่เชื่อ
แต่น่าเสียดายที่จงจี้เชื่อแค่ตัวเอง

กลุ่มที่ไม่ได้ให้อาหารมองหาพื้นที่ว่างรอบๆ บ้านดินก่อนวางพื้นลงไปบนพื้น

ครั้นเตรียมการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย สายตาของทุกคนก็พร้อมใจกันเลื้อยมองไปยังพีใหญ่แรงก์ S อันดับ 3 ที่ยืนนิ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง

แต่ละคนสงสัยในเรื่องเดียวกัน สงสัยว่าเขาจะใช้วิธีไหนจุดไฟพอหันไปมองก็เห็นจูเกออันค่อยๆ คืบคืบแผนภาพไฟที่ปากว่าออกมา

[ฉันเอ๋อไปเลย นี่เขาจะทำอะไรนะ?]

[คือ...ทำไมถึงเอาไอเทมแรงก์ S ออกมาล่ะ หรือว่าแถวนี้มีสิ่งลึกลับซ่อนอยู่]

เด็กฝึกหวาดผวากันขึ้นมาทันที พวกเขาหันมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง เห็นอะไรก็ดูน่ากลัวไปเสียหมด

จูเกออันไม่เงยหน้าขึ้นมองด้วยซ้ำ เขาจับผังกว้าในมือหมุนไปครึ่งรอบจุดที่อยู่ตรงกับผังกว้าพอดีพลันมีไฟปะทุขึ้นจากไม้แห้งดั่ง 'ฟืบ'

ซึบกระสุนกระจ่างแจ้ทั้งที่

[ฉันเข้าใจแล้ว เมื่อก็ไปหาข้อมูลเพิ่มเติมมา ปากว่ามีก๊วที่แทนทั้งห้าธาตุอย่างทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดินอยู่ด้วย เห็นแบบนี้แล้ว...ก็พอจะเข้าใจวิธีการจุดไฟได้อยู่ แต่แค่เวลาคุณดาวนค์ค่อนข้างจะนาน (ยอມ)]

คนอื่นๆ "...?"

แม้ทุกคนจะเข้าใจเหตุผลแล้ว แต่ใช้ไอเทมแรงก์ S มาจุดไฟก็ดูจะเสียของไปหน่อยมัย

บทที่ 38

หมู่บ้านทอร์กันดาร์บนหุบเขา (5)

หุบเขาลึกในเวลากลางคืนนั้นมีมืดมาก มีดวงทุกอย่างบนผืนโลกกลายเป็นสีเดียวกัน

ภูเขาทอดตัวไปสู่ดงหุบเขา กิ่งไม้โง่งนงนท่อมกลางความมืดคล้าย
ภูตผีปรากฏตัวขึ้นมาจากผืนดิน
คืนนี้ไร้แสงจันทร์

แสงจากกองไฟส่องกระทบบนใบหน้าของทุกคน ทำให้ใบหน้าของ
แต่ละคนเดียวมีแต่เพียงสว่างไปตามแสงไฟที่วูบไหว

ลมในตอนกลางคืนค่อนข้างแรง ทุกคนนั่งล้อมกันเป็นวงกลม แม้จะ
หนาวหลัง แต่ยั้งดีที่ด้านหน้ามีไฟจึงช่วยให้อุ่นได้บ้าง

อยู่ในคืนเย็นสยของขวัญเช่นนี้ไม่มีใครนอนหลับและไม่มีใครกล้านอน
ชั่วขณะนั้นบ้างก้มหน้าก้มตา บ้างเงยหน้าขึ้นมองฟ้า ส่วนจางจางนั้นตั้งใจ
เลือกนั่งห่างจากจูเอ๋ออันโดยเฉพาะ

ท่ามกลางความเงียบงัน พลันมีคนคนหนึ่งเอ่ยขึ้นทำลายความเงียบนั้น
"พวกเราคุยกันดีมัย เอาแต่เงียบอยู่แบบนี้มันน่ากลัว"

"เอาสี แต่จะคุยอะไร" จากนั้นก็มีคนสานต่อบทสนทนาทันที

"เฮ้อ สุรปฏิภาณหลักนี้มันคืออะไรกันแน่ ถ้าให้คุ้มครองคนในหมู่บ้าน
งันตอนนี่ภารกิจของพวกเราใกล้หมดแล้วอะดิ?"

"ไม่ใช่ นี่เป็นภารกิจคุ้มครอง ต่อให้เหลือชาวบ้านแค่คนเดียวก็ถือว่า

ผ่านด่าน"

เด็กเก๋าแรงก์ C ที่นั่งอยู่หน้ากองไฟเอ๋ย "มีเวลาทั้งหมดเจ็ดวัน ตอนนี้จะเพิ่งจะวันแรก ฉันขอเสนอว่าให้เรารอจนถึงวันที่หกแล้วดูว่าคนในหมู่บ้านเหลืออยู่กี่คน หลังจากนั้นค่อยรวมกันไปคุ้มครองคนที่เหลือ"

ความร้อนระอุจากเปลวไฟลามเลียใบหน้าของทุกคน ช่วงขณะนั้นไม่มีใครพูดอะไรออกมา

แม้คำพูดของแรงก์ C เมื่อครู่จะดูไร้ความเป็นมนุษย์ แต่ถึงยังไงมันก็เป็นความคิดที่ดีความคิดหนึ่ง

กลุ่มของพวกเขาไม่เหมือนกลุ่มของแอนโทนี่ที่มีประสบการณ์โชกโชนในดันเจี้ยนที่ระดับความยากใกล้เคียงแรงก์ S เช่นนี้ เด็กฝึกแรงก์กลางไปจนถึงต่ำเอาชีวิตรอดได้ก็นับว่าไม่เลวแล้ว ถ้ายังอยากคุ้มครอง NPC อีกเช่นนั้นก็เรียกว่ามีใจแต่ไร้แรงกำลัง* แล้ว

"ถึงยังไงก็ยังเหลือเวลาอีกหกวัน ไม่ต้องรีบ"

จงจิวบริหารนิ้วมือที่แข็งแรงของตัวเองพลางเอ่ย "พวกเราต้องรู้ให้ได้ก่อนว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับหมู่บ้านนี้กันแน่ รู้แล้วถึงพอจะปกป้องได้"

จงจิวเอ๋ยเช่นนั้น ทุกคนต่างพากันเห็นด้วย

"เงินเรามาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันดีมั้ย"

ชายหนุ่มผมขาวพยักหน้ารับ "เมื่อกี้ตอนลูกชายของหัวหน้าหมู่บ้านเดินมาเขาถือขามที่มีดินกับเนื้อมาด้วย"

ภาพเหตุการณ์ชัดขนาดนั้น แน่นนอนว่าไม่ใช่แค่จงจิวคนเดียวที่มองเห็น ทันใดนั้นก็มีเด็กฝึกคนหนึ่งยกมือขึ้น "ฉันก็เห็นเหมือนกัน แล้วฉันก็เห็นอีกว่าหลังจากเขาเดินจากไปแล้ว มีชาวบ้านเก็บของที่ตกอยู่บนพื้นกินด้วย"

สวีซูไค้นสมองใช้ความคิด "ดินสีแดงแบบนั้น ฉันเหมือนจะเคยเห็น"

"อ้อ! นึกออกแล้ว ตอนที่ไปเก็บฟืนฉันเห็นเนินดินอยู่ใกล้ๆ หลังหมู่บ้าน เหมือนจะมีที่หนึ่งที่สร้างกำแพงดินขึ้นมาทันไว้ ดินตรงนั้นสีเดียวกับในขามเลย"

ครั้นสวีซูเอ๋ยเช่นนั้น คนข้างๆ เองก็นึกออกเช่นกัน "ฉันก็เหมือนจะเห็น

* มีใจแต่ไร้กำลัง หมายถึงมีความต้องการแต่ไม่มีกำลังหรืออำนาจที่จะลงมือทำ

ไซท์ที่มีเทวาลัยอยู่หลังกำแพงดินหรือเปล่า แต่เสียชีวิตตอนที่ตอนนั้นมืดแล้ว เลยมองไม่ค่อยเห็น"

จงจิวลอบขมวดคิ้ว

เขาย้อนนึกไปถึงเทวาลัยกับแม่เฒ่าคนทรงที่หัวหน้าหมู่บ้านพุตถึง ก่อนหน้านี้ รู้สึกติดใจกับเรื่องนี้ยิ่งงงชอบกล

น่าเสียดายที่ต้นเจียนเฟิงเริ่มมาแค่ไม่กี่ชั่วโมง จากนั้นพวกเขายังต้องอยู่ที่นั่นไปอีกหกวัน แถมข้อมูลที่ได้มายังมีจำกัด ทุกคนปรึกษากันไปมาอยู่หลายนาที่แล้วเห็นว่าไม่ได้ประโยชน์อะไรเพิ่ม จึงเริ่มเปลี่ยนไปคุยกันเรื่องอื่น

เวลากลางคืนมักทำให้ผู้คนอยากหาเรื่องมาพูดคุยกัน

หลังจากคุยกันสัฟเพะหระอยู่พักหนึ่ง นอกจากบรรยากาศจะผ่อนคลายขึ้นแล้ว ทุกคนยังรู้สึกเหมือนได้เจอเพื่อนหัวอกเดียวกันอีก

จงจิวเอ่ยเสนอขึ้นมาอย่างรู้เวลา "ไม่สู้เรามาคุยกันถึงเรื่องที่เคยทำในโลกจริงกันดีมั้ย"

ตั้งแต่ต้นจนจบ หัวข้อในการสนทนาก็ถูกเขาควบคุมอยู่เงียบๆ เหมือนตอนที่ทำการแสดงอยู่บนเวที เขาเบี่ยงความสนใจของคนออกไปจากมือเขา ด้วยการให้มองไปบนศีรษะแทน

และหัวข้อนี้ช่วยเปิดฉีกความทรงจำของทุกคน

ตามที่จูเกออันเคยบอก เพราะมีระบบหลักเข้ามาแทรกแซง ผู้เข้าแข่งขันจึงไม่เคยนึกถึงเรื่องราวบนโลกจริงด้วยตัวเองมาก่อน แต่เพียงแค่มึนอยู่ถึงความทรงจำส่วนนั้นก็จะถูกเปิดฉีกชั่วคราว

คนอื่นๆ ไม่มีใครจับสังเกตเรื่องนี้ได้เลย หลังจากได้ยินจงจิวเปิดประเด็นนี้ขึ้นมา ส่วนใหญ่ก็แค่ทอดถอนใจที่เวลาผ่านไปเร็ว คล้ายกับว่าชีวิตก่อนหน้านี้มีกระจกฝ้ากั้นเอาไว้ นึกอย่างไรก็ไม่ออก

"เฮ้อ ฉันก็เป็นแค่นักศึกษาที่เพ่งจบทั่วๆ ไปอะ กำลังหางานทำ วันแรกที่ขึ้นรถไฟไปทำงาน เดินออกจากประตูมาปั๊บก็ถูกดึงมาที่นี่เลย"

ในกลุ่มที่ไม่ได้ให้อาหาร นอกจากจูเกออันกับสวีเซินแรงก์ C ที่เป็นเด็กเก่า ที่เหลือล้วนเป็นเด็กใหม่ทั้งสิ้น

เมื่อเปิดประตูนี้ขึ้นมา ทุกคนจึงเริ่มปรับตัวกัน

"ไม่ต่างกัน" ฉันเข้าไปหยิบหนังสือในห้องทำงานเตรียมจะสอนนักเรียน
หันหน้ากลับมาอีกทีก็มาเจอที่หอพักเด็กฝึกแล้ว"

"ใครบ้างไม่เป็นแบบนี้ กว่ามนุษย์เงินเดือนจะได้วันหยุดไม่ใช่เรื่อง
ง่าย" ฉันเลยอยากนอนเล่นเกมอยู่บ้านทั้งวัน แต่พอตื่นมาอีกทีก็ดันเห็นว่า
โลกมันเปลี่ยนไปแล้ว"

"อย่าพูดถึงเลย ฉันนี่กำลังอยู่ในงานแต่ง เพิ่งจะหยิบแหวนแล้ว
นั่งคุกเข่าลงไป เหยหน้าขึ้นมาอีกทีเจ้าสาวดันกลายเป็นผู้ชายรูปร่างกำยำ
ที่ปักอยู่ในห้องเดียวกันไปซะแล้ว"

ใครคนหนึ่งเอ่ยเล่าแบบติดตลก เรียกเสียงหัวเราะเกรียวกราวจาก
ใครหลายคน

ข้าบกระสุนเองก็อดหัวบอดนอนเป็นเพื่อนพวกเขา และเริ่มเข้าสู่โหมด
ปรับตัวบ้างเช่นกัน

[ทำไมอยู่ดีๆ ถึงเปลี่ยนไปเป็นรายการทอล์กโชว์กลางดึกแล้วละ
มนุษย์เรานี้ก็แปลกดีเหมือนกันนะ ยังใช้ชีวิตสุขสบายมีความสุขมากเท่าไร
ก็ยังไม่เห็นค่า แต่พอได้เผชิญหน้ากับอุปสรรคและความสิ้นหวังกลับดูสดใส
มีความหวังขึ้นมาซะอย่างนั้น]

[จริงนะ ก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในลูปอนันต์ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีชีวิตอยู่ไป
เพื่ออะไร แต่พอเข้ามาอยู่ที่นี่ถึงรู้ว่ามันยากแค่ไหนกับการจะมีชีวิต...เฮ้อ
ใครจะรู้ว่าตัวเองจะตายในต้นเจียนไหน]

[เด็กใหม่พวกนี้ค่อนข้างยากจัง แต่ก็จริงนะ ฉันเข้ามาอยู่ในลูปอนันต์
นานขนาดนี้ก็เหมือนจะยังไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้เลย]

[+1 แค่ว่าชีวิตให้รอดยังยากเลย ทุกวันเอาแต่คิดว่าจะทำยังไงให้
ตัวเองแกร่งขึ้น เคร้าชิบ พอพูดถึงเรื่องนี้แล้วฉันถึงรู้ว่าตัวเองแทบจะจำไม่ได้
แล้วว่าคนปกติธรรมดาเขาใช้ชีวิตกันยังไง...คงไม่เหมือนพวกเราที่ชีวิต
แขวนอยู่บนเส้นด้าย ต่อให้ไม่ได้อยู่ในต้นเจียนสยองขวัญ แต่มีเสียงอะไร

เล็กๆ น้อยๆ ดั่งขึ้นก็สะดุ้งแล้ว]

คุยกันมาลึกลับ สวีเซินเด็กเก๋หนึ่งในสองคนก็มีท่าทีอินไปด้วยอย่างเห็นได้ชัด แม้กระทั่งจูเก๋ออันยังดูผ่อนคลายขึ้น

จงจิวก็มึนหน้าบริหารนิ้วมือของตัวเองก่อนจะได้ยินใครคนหนึ่งโยงประเด็นนั้นมาหาเขา

"จะว่าไป แล้วที่จิวละ ในโลกจริงที่จิวเคยทำอะไรเธอ"

"หือ ฉันเธอ" ชายหนุ่มผมขาวไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมอง "ไม่ใช่ว่ารู้กันหมดแล้วเธอ"

[รู้อะไร หรือว่าหนุ่มผมขาวคนนี้เป็นนักมายากลจริง? (ตะลึง.jpg)]

[เวร ปล่อยให้นักมายากลเข้าไปในกาสิโนอะไรคือฉันแบบ???]

[ในที่สุดก็รู้แล้วว่าทำไมเขาถึงพาดเรียบได้แบบนั้น...ฉันยังคิดอยู่เลยว่านักมายากลเป็นแค่ชื่อที่เขาใช้เรียกตัวเอง ไม่คิดเลยว่าเขาจะทำอาชีพนี้จริงๆ]

หลังจบแมปลาสเวกัส ชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของนักมายากลจงจิวก็เรียกได้ว่าไม่มีใครไม่รู้จักรู้จัก ไม่มีใครไม่เคยได้ยิน

ภายในลูปอนันต์ โดยปกติแล้วคนมีถิ่นมากความสามารถเท่านั้นที่ทุกคนจะยอมรับและขนานนามให้ สำหรับพี่ใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาเนิ่นนานไม่มีใครเรียกชื่อจริงๆ แล้ว อย่างหมอผี อาจารย์ชุดดำ บุตรพระเจ้า และคนอื่นๆ

แม้ตอนนี้จิวจะอยู่แค่แรงก์ C แต่หลังจากกอบโกยหนึ่งล้านชิปมาได้จากเมืองแห่งกาสิโนก็ไม่มีใครกล้าดูถูกเขาอีก ถึงขั้นมีหลายคนพนันกันว่าเมื่อต้นเจี้ยนนี้จบลง อันดับของเขาจะพุ่งทะยานขึ้นไปจนสุดหรือไม่

ครั้งได้ยินเช่นนั้น คนอื่นๆ ถึงกับตะลึง "ว้าว พี่จิวเคยเป็นนักมายากลจริงๆ เธอ"

"ใช่" จงจิวเอ่ยตอบสบายๆ "แต่นักมายากลระดับล่างที่บังเอิญเคยเรียนไฟ"

เท่านั้น ไม่น่าพูดถึงหรอก"

ถ้าในยามปกติจิวคงไม่พูดอะไรแบบนี้ แต่วันนี้เป็นเพราะเขาอารมณ์ดีละมั้ง อย่างไรเสียมันก็ไม่ใช่อะไรสำคัญ ใช้เรื่องนี้กระชับความสัมพันธ์กับพวกเด็กใหม่ก็ไม่เสียหาย

"พี่จิวถ่อมตัวอะ" เด็กใหม่พากันเอ่ยขึ้นชม "จริงๆ แล้วทุกคนคิดว่าพี่เป็นเซียนพนัน ไม่เคยคิดเลยว่าจะเป็นนักมายากล เล่นตลกตลกต่อหน้าดีลเลอร์ ชูตมั่วได้ แกมยังทำให้อันดับหนึ่งยอมถอนตัวออกจากเกมได้อีก พี่มีขนาดนี้ บอกว่าเป็นปรมาจารย์ด้านมายากลยังได้เลย เจ๋งโคตร"

จิวหัวเราะ ไม่ได้เอ่ยแย้ง

"น่าจะใกล้เข้าแล้วหรือเปล่า"

สวี่ซุ่นยองๆ ที่พื้นเพื่อเติมกิ่งไม้เข้าไปในกองไฟ ก่อนเดินกลับไปนั่งทอดเชาที่เดิม

"ว่าแต่ระบบหลักเคยบอกใช้มัยนะว่าเด็กฝึกทุกคนจะเหลือรอดอยู่แค่ร้อยละ"

สวี่เซินพยักหน้า "อืม"

หนึ่งร้อยละ นั้นหมายความว่าแค่แรงก์ S กับแรงก์ A อันดับสูงๆ เท่านั้นที่จะรอด ไม่อาจจินตนาการได้เลยว่ามันโหดร้ายมากแค่ไหน

เมื่อเห็นว่าบรรยากาศรอบตัวทุกคนเริ่มอึมครึม สวี่เซินก็ลูบหัวตัวเองพลางเอ่ยว่า "ทุกคนอย่าคิดมาก ตอนนั้นที่เด็กเก่าอย่างพวกฉันสมัครเข้ามายังไม่คิดมากแบบนี้เลย ตอนนั้นขึ้นเรือโจรมาแล้ว หาทางลงกลางทางไม่ได้หรอก"

อีกอย่างพวกเราที่อยู่ในลูปอนันต์กันมานานมาก...ถ้าเป็นเหมือนพี่ใหญ่จูเก๋ไม่ได้ ผู้เข้าแข่งขันที่มีฝีมือจริงๆ กลางๆ แบบพวกเราคงได้แต่หวาดผวาทูตครั้งเวลาลงดินเจียนสยองขวัญ น่ากลัวว่าคงเอาชีวิตไม่รอดในสักวัน"

จูเก๋่ออันที่นั่งอยู่อีกด้านของกองไฟเคลื่อนไหวสายตาไปมองสวี่เซิน สวี่เซินตกใจคิดว่าคำพูดเมื่อกี้ของตัวเองล่วงเกินพี่ใหญ่เข้าให้แล้ว แต่สุดท้ายอีกฝ่ายกลับไม่ได้พูดอะไร ไม่นานก็หลับตาลงเช่นเดิม

สวี่เซินหัวเราะอย่างขมขื่น ก่อนตัดสินใจเอ่ยเสริมอีกว่า "มาเข้าร่วม

การแข่งขันนี้ ไม่ว่าจะอยู่หรือตาย แคมีผลลัพธ์ปรากฏออกมาก็พอแล้ว"

จิ้งจอกที่บริหารนิ้วมือของตัวเองอยู่ถึงกับชะงัก

แม้จะเป็น Imposter แต่เขาก็ไม่ได้มีเรื่องให้ต้องบาดหมางกับเด็กฝึกในดันเจียนนี้

ถ้าสุดท้ายจิ้งจอกทำภารกิจหลักสำเร็จได้อย่างราบรื่นและยังมีเวลาเหลือ คิดอยากจะช่วยเหลือเจ้าพวกนี้หน่อยก็ไม่เสียหาย

ชายหนุ่มผมขาวนั่งคิดก่อนเงยหน้าขึ้นมองกองไฟตรงกลาง

"พี่ใหญ่สวัสดีพูดถูก อย่างกดันตัวเอง" สวีชีรีบเอ่ยสร้างสีสันทันที "เรามาคุยเรื่องนี้นักดันดีกว่าถ้าได้ตัวสวารพดนี่ ทุกคนจะขออะไร ยิ่งงะผืนกลางคืนก็เข้าทำอยู่"

[ไม่ว่าจะเมื่อไหร่หรือที่ไหน (มนุษย์ล้วนมีสิทธิฝัน.jpg)]

หัวข้อนี้น่าสนใจขึ้นมาหน่อย บรรยายภาคอิมเมจริมรอบกองไฟหายวับไปทันที

ทุกคนเริ่มใช้ความคิดเหมือนกับว่าจะมีเรื่องเช่นนั้นเกิดขึ้นจริงๆ

ใครคนหนึ่งหัวเราะเสียงดังลั่น "ถ้าได้ขอพรจริงๆ ฉันก็จะขอให้หัวล้านตัวเองไร้ศัตรู"

"คงขอให้หลุดออกไปจากลูปอนันต์ละมั้ง ไม่ก็ขอเป็นผู้เข้าแข่งขันที่นอนเป็นปลาเค็ม* ไม่ต้องทำอะไร"

"ส่วนฉันคงขอให้ไอเทมที่มีสเกลแข็งแกร่งที่สุด หรือไม่ก็ขอไม่เข้าร่วมดันเจียนสยองขวัญอีกตลอดทั้งชาติ จะดีมากถ้าหนีออกจากการควบคุมของระบบหลักได้"

ไม่ใช่แค่เหล่าเด็กฝึกเพียงเท่านั้น แม้กระทั่งคนดูในสตรีมยังเข้าร่วมการวาดฝันในครั้งนี้ด้วย

* ปลาเค็ม หมายถึงบุคคลที่ไม่ชอบทำอะไร เปรียบถึงคนที่ชีวิตว่างเปล่า ไร้จุดหมายเลย ไม่มีความฝัน

[ฉันก็ต้องท้อหัวแล้วไว้ศัตรู!! ทำเหยียบย้ำภูตผีมือต่อระบบหลักไม่ดีเหรอ!]

[ฉันอยากขอให้คนรักของฉันกลับมา เขายอมแลกให้ฉันมีชีวิตรอดในดันเจี้ยน เพราะฉะนั้นไม่ว่าตอนนี้จะเสียใจมากแค่ไหน ฉันก็จะพาส่วนหนึ่งของเขารอดไปด้วยกัน ฉันจะตายไม่ได้ ฉันกลัวเขาโกรธ]

[กอดๆ พี่สาวเมนตึบนนะ ฮือๆ]

[กอดๆ+1]

[ถ้าขอพรได้จริงๆ ละก็ ขอให้ฉันได้ครอบครองคัมภีร์มรณะที่เอေး (ร้องไห้โฮ) ฉันอยากคุยกับเพื่อนที่ตายไปแล้ว]

จงจี้จับสังเกตได้แล้วว่าคนเหล่านี้เหมือนกับที่จูเกออันบอกเอาไว้ ไม่มีผิด ไม่มีใครรู้เลยว่าพวกเขาสามารถกลับไปยังโลกจริงที่ตัวเองเคยอยู่ได้ ด้วยการขอพร

ระบบหลักทำให้ความทรงจำส่วนนี้ของพวกเขาเลื่อนราง แต่ไม่มีใครเอ่ยถึง พวกเขาก็จะจำไม่ได้ว่าตัวเองมาจากไหน

จงจี้นั่งกอดอกอยู่ที่เดิม ทบทวนเรื่องนี้อย่างจริงจัง

เขาไม่เหมือนกับทุกคนที่อยู่ตรงหน้านั้น ไม่สิ พูดยให้ถูกคือทุกคนบนโลกใบนี้

ผู้เข้าแข่งขันในลูปอนันต์ล้วนเป็นคนดวงซวยที่ถูกระบบหลักดึงมาจากโลกจริงกันทั้งนั้น

แต่จงจี้ไม่ใช่ เขาทะลุมิติมา

สำหรับคนอื่นโลกจริงก็คือโลกจริง แต่สำหรับจงจี้ โลกจริงของผู้เข้าแข่งขันไม่ใช่โลกจริงใบนั้นที่เขาเคยเป็นปรมาจารย์ด้านมายากล

ทุกสิ่งทุกอย่างภายในโลกแห่งลูปอนันต์ก็เป็นแค่ नियายธรรมดาๆ เรื่องหนึ่งบนอินเตอร์เน็ตของโลกของเขา ถ้าไม่ใช่เพราะจงจี้ทะลุมิติมาแบบไม่คาดคิด การที่รู้เนื้อเรื่องทั้งหมดก็คงจะเป็นสูตรโกงสำหรับเขา

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ก็พอจะเดาได้ง่ายมากกว่าโลกใบเดิมของจงจี้คงอยู่เหนือกว่าโลกในหนังสือที่เขาทะลุมิติมา ดังนั้นต่อให้ขอพรเพื่อให้ได้กลับไปยัง

โลกใบเดิม อย่างมากระบบก็คงทำได้แค่ส่งเขากลับไปยังโลกจริงของโลกใบนี้ แต่ส่งจงจิวกลับไปยังโลกใบนั้นของเขาไม่ได้

แต่...กลับไม่ได้ก็ไม่เป็นไร

จงจิวไม่ได้อาลัยอาวรณ์โลกใบเดิมของตัวเองขนาดนั้น ต่อให้ระบบหลักจะมีอำนาจล้นมือจนสามารถส่งเขากลับไปได้ เขาก็ไม่คิดจะกลับไปอยู่ดี

ต้นเจียนสยของขวัญน่ากลัวมากสำหรับคนอื่นๆ แต่จงจิวที่ความรู้สึกด้านชา กลับมองว่านั่นๆ แกมยังรู้สึกว่ามันน่าสนุกอีกต่างหาก

เขาชอบความรู้สึกตอนได้เดินอยู่ท่ามกลางอันตราย และชอบเวทีมืดหมาแห่งนี้

ด้วยเหตุนี้ตอนที่คนอื่นๆ ถามถึงเรื่องของเขา จงจิวจึงตอบแบบขอไปที จงจิวรักษามือของตัวเองจนหายแล้ว ตอนนี้จะบอกว่าไม่มีอะไรที่ต้องการ ก็ไม่นับว่าเกินไป แต่มอบความสุขให้ทุกคนหน่อยก็ดีเหมือนกัน

"ถ้าได้ตัวสารพัดนึกจริงๆ ฉันคงขอให้ทุกคนหลุดออกไปจากลูปอนันต์ ละมั้ง"

รอบด้านตกอยู่ในความเงียบงัน

กระทั่งจงจิวตระหนักได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ คนอื่นๆ รอบกองไฟ ต่างก็มองมาที่เขาด้วยแววตาเลื่อมใสกันหมดแล้ว

อย่าว่าแต่ส่วี่ส่วี่เขินเลย แม้แต่จูเกออันที่เอาแต่อยู่ในโลกส่วนตัว ยังมองมาที่จงจิวด้วยแววตาสับสน

หากว่ากันตามจริง เมื่อพูดถึงตัวสารพัดนึกในสถานการณ์เช่นนี้ก็แค่พูดเล่นซ้ำกันเท่านั้น ความคิดแรกของทุกคนคิดแต่อยากจะหาความสุขให้ตัวเองเหมือนกันหมด แต่คิดไม่ถึงเลยว่าจงจิวจะเอ่ยคำตอบที่ช่วยสร้างความสุขให้กับทุกคนเช่นนี้ออกมา นับเป็นการยกระดับอุดมการณ์กันเลยทีเดียว

พูดให้ตรงกว่านี้ก็เหมือนกับ Joan of Arc ที่ถูกส่งเข้าไปอยู่ท่ามกลางคนเถื่อนในกองทัพฝรั่งเศส ความคิดความอ่านอยู่กันคนละระดับจนเห็นความแตกต่างได้อย่างชัดเจน

ขับกระสุนถึงกับตกตะลึงจนพูดไม่ออก

[เชี่ยไรวเนี่ย คำตอบนี้นั่น WTF!]

[คุณพระ...นับถือเลย ความคิดแบบนี้อยู่คนละระดับกับพวกเราจริงๆ]

[ดูไม่ออกเลยจริงๆ ว่านักมายากลจะมีคุณธรรมสูงส่งแบบนี้ ขอโทษนะ
ฉันขอโทษจากใจจริงแทนตัวฉันเองที่เคยแะเซเขา]

[ขอโทษ+1 ฉันจะเป็นตึงสมองกลวงของนักมายากลตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป]

[จริง ขอให้เขาเดบิวต์ในตำแหน่งเซ็นเตอร์!! ฉันโคตรอยากจะทำออกไป
จากที่นี่เลย! ถ้าเขาเดบิวต์พวกเราก็คจะเป็นอิสระ สู้เขานักมายากล หม่ำมั่ว
รักหนู]

[+10086]

ทุกคนต่างคิดถึงแต่ตัวเอง แต่จงใจกลับไปคิดถึงทุกคน นี่มันความรู้สึก
นึกคิดที่มีคุณธรรมระดับไหนเนี่ย!

คนอื่น ๆ รอบกองไฟถึงกับพูดอะไรไม่ออก นานมากทีเดียวกว่าจะดึงสติ
กลับมาได้

พวกเขามองไปยังจิ้งจอกก่อนสุดลมหายใจเข้าลึก "สู้ๆ นะ พวกเราเชื่อว่า
นายจะเอาชนะเดวิลแล้วขึ้นไปอยู่บนบัลลังก์อันดับหนึ่งและพาพวกเราออกไป
จากที่นี่ได้แน่"

จิ้งจอก "...?"

บทที่ 39

หมู่บ้านทรกัณดารบนหุบเขา (6)

จงจำรู้สึกว่าการคำพูดเมื่อคืนของตัวเองคงสร้างปรากฏการณ์บางอย่าง
เมื่อคืนทุกคนนั่งล้อมวงพูดคุยกันรอบกองไฟ ก่อนที่จะนอนไม่ไหวจน
สลบไสลตอนฟ้าใกล้สว่าง

ใกล้จะเช้าแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่มีใครอีกหลายคนนั่งล้อมวงอยู่ด้วยกัน
จงจำว่าไม่นึกกลัวจึงนอนหลับพักผ่อนน้อย

กระทั่งเขาตื่น ขอบฟ้าทางทิศตะวันออกก็มีแสงสว่างสีขาวสดใสส่อง
ขึ้นมาแล้ว

ท่ามกลางวันนี้ก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้น ยังคงมีดครึมอึมครึม ไร้ชีวิตชีวา
บางทีอาจเป็นเพราะก่อนหน้านี้ต้องไปทำการแสดงรอบโลกอยู่ตลอดเวลา
เวลาที่แตกต่างกันบนเครื่องบินจึงส่งผลกระทบระยะยาวทำให้จิตใจอ่อนแอ
ไม่เคยสนิท แต่ต้องนอนให้ครบตามปริมาณที่ร่างกายต้องการก็พอ

แม้ตอนนี้จะตื่นขึ้นเพราะเสียงโหวกเหวก แต่สติของเขากลับปลอดโปร่งดี
พอหันกลับไปมองคนอื่นๆ ใบหน้าของแต่ละคนต่างดูดีใจอย่างเห็นได้ชัด

"มีอะไรเหรอ" จงจำลุกขึ้นจากพื้นเป็นคนแรกพร้อมกับบิดฝุ่นตามร่างกาย
คนที่เหลือสะดุ้งตื่นเพราะเสียงดังเอะอะเช่นเดียวกัน

"อ่า...ปวดหัวอะ เสียงดังอะไรกันตั้งแต่เช้า"

สวิตซ์ชีวิตที่วิ่งวนของตัวเอง ครั้นตระหนักได้ว่าตอนนี้ตัวเองยังอยู่ใน
ดินแดนของขวัญก็เบิกตากว้างขึ้นทันที พยายามสลัดความง่วงงุนให้หายไป

แอนโทนี่หลักประตูเดินนำคนอื่น ๆ ตามหลังอาจารย์ชุดดำออกมาจากบ้านหลังที่อยู่ไม่ไกลจากตรงนี้

ใบหน้าของพวกเขาแต่ละคนเต็มไปด้วยความระแวงระวัง ครั้นเห็นเด็กใหม่ที่นอนระกะระกะอยู่หน้ากองไฟเข้า สีหน้าก็พลันแปรเปลี่ยนเป็นดูแคลนเหมือนกันหมดทันที

ขนาดอยู่ในต้นเจียนสยของขวัญยังนอนกันแบบนี้ได้ เห็นทีว่าพวกเด็กใหม่คงไม่เห็นแสงอาทิตย์หลังจากนี้อีกแล้วละ ไม่จำเป็นต้องกลัวคนพวกนี้เลยด้วยซ้ำ

กระทั่งเด็กเก่ากลุ่มนั้นเดินเชิดหน้าจากไปก่อนแล้ว เด็กใหม่ก็เริ่มทยอยตื่นกันหมด

หลังจากตื่นขึ้นมากทุกคนยังคงนั่งเฉย พร้อมใจกันหันไปมองจวงจิวที่ยืนอยู่อีกด้าน

จวงจิวที่ถูกทุกคนจ้องมา "...ในเมื่อตื่นแล้ว พวกเราก็ไปดูกันหน่อยมัย"

จากนั้นทุกคนจึงเดินตามหลังจวงจิวไป ก้าวเดินอย่างมาดมั่น

เห็นได้ชัดเลยว่าหลังจากเปิดอกพูดคุยกันยามดึกเมื่อคืน เด็กใหม่แต่ละคนต่างก็ไว้วางใจให้เด็กใหม่ที่ดีที่สุดในหัวหน้า คอยดูตาม้านายพล*

จวงจิวเองก็คิดไม่ถึงเช่นกัน Imposter ผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขาที่ไม่ได้เชื่อใจทุกคนด้วยวิธีเหมือนเมสสิยาห์ แต่เพียงแค่พูดประโยคนั้นออกไปก็ได้ผลลัพธ์เช่นนี้กลับมาแล้ว มันอดจะตกใจไม่ได้จริงๆ

ครั้งแรกของการพูดจาจาวดดีทำให้जूเกออันบอกเบาๆ แกกับเขา ส่วนครั้งที่สองทำให้ทุกคนเข้าใจผิดกันไปใหญ่โต ชัดเจนแล้วว่าความปากดีมีประโยชน์มาก!

น้อยครั้งนักที่จวงจิวจะเกิดความรู้สึกใกล้เคียงกับคำว่าเห็นใจขึ้น

รอให้ตัวเองทำภารกิจหลักสำเร็จค่อยช่วยเจ้าเด็กอับโชคพวกนี้สักหน่อยแล้วกัน ถูก Imposter หลอกใช้แล้วยังไม่รู้ตัวกันอีก แม้กระทั่งตัว Imposter เองยังทนดูไม่ได้ น่าเห็นใจจริงๆ

เมื่อพวกเขามาถึงจุดเกิดเหตุ เหตุการณ์ก็กำลังวุ่นวายได้ที่พอดี

* ดูตามม้านายพล หมายถึงทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ทำตามโดยไม่รีรอ

ชายฉกรรจ์เกือบทั้งหมู่บ้านทงไปทยอยกันมาที่นี้ตั้งแต่เช้ามืด ในมือแต่ละคนถือเชือกกับจอบเอาไว้

หวังโล่วยืนอยู่ตรงกลาง มือหนึ่งกุมแขนข้างที่บาดเจ็บของตัวเอง เลือดไหลซึมออกมาตามซอกนิ้ว ปากฟันคำมธุรสวาทไม่หยุดหย่อน

"แม่มันเถอะ นางผู้หญิงพวกนี้แอบกลับมาแล้วยังกล้าทำร้ายข้าอีก วันนี้ข้าต้องจับเอ็งไปขายให้ได้!"

"ไป! ไปตามหาตัวมันมา! มันยังซ่อนอยู่ในหมู่บ้านแน่ๆ!"

ชาวบ้านคนอื่นๆ ได้ยินดังนั้นก็ทยอยกันค้นไปที่ละบ้าน เสียงตีบประตูห้องเก็บฟืนดังขึ้นให้ได้ยินเป็นระลอก

คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับถูกไล่ให้มาอยู่ที่ลานว่างกลางหมู่บ้าน ห้ามไม่ให้มีใครอยู่ในบ้านดิน ไม่นานก็เริ่มมีคนมาเยือนออกันเยอะขึ้น และส่วนใหญ่ล้วนเป็นเด็กฝึกทั้งนั้น

"หมู่บ้านนี้ไม่มีผู้หญิงเลยสักคน" สวีซู่เอ่ยเสียงเบา

ไม่ใช่แค่ไม่มีผู้หญิง แต่แม้กระทั่งคนแก่ยังไม่มี มองไปเห็นแต่ผู้ชายรูปร่างผอมโซมือถือจอบ

"ในอินทรีก็บอกไว้แล้วว่าผู้หญิงถูกไล่ซะพวกนี้จับไปขายให้นายหน้าค้ามนุษย์อะ"

สวีเซินร้องด้วยความไม่พอใจ "ส่วนคนแก่...เฮ้อ ก่อนหน้านี้ฉันเคยลงดันเจี้ยนแรงก์ C 'ถ้าอับเฉา' ริมของมันคล้ายๆ กับที่นี้เลย หมู่บ้านในหุบเขาเหมือนกัน"

ถ้าอับเฉาคือถ้าเก่าแก่แห่งหนึ่งในหุบเขาลึก ภายในเต็มไปด้วยโครงกระดูกของมนุษย์ โครงกระดูกพวกนั้นกลายเป็นวิญญาณอาฆาตยึดครองยอดเขา จนเกิดเหตุการณ์ผีออกอาละวาด และนั่นคือรากฐานโครงสร้างของดันเจี้ยนแรงก์ C ด้านนั้น

หลังจากผู้เข้าแข่งขันสืบหากันดูแล้ว ในที่สุดก็พบว่าถ้าอับเฉานั้นเป็นสถานที่หนึ่งในหมู่บ้านห่างไกลบนหุบเขาสูงชันซึ่งเตรียมไว้สำหรับคนเผ่าคนแก่โดยเฉพาะ ปีนั่นกันดารขาดแคลน ผู้สูงอายุในหมู่บ้านไม่อยากเป็นภาระให้

ลูกหลานจึงแอบหนีขึ้นไปบนเขาแล้วปล่อยให้ตนหิวตาย

ด้วยเหตุนี้ถ้าอับเฉาจึงอยู่ในหุบเขาลึก ภายในถ้ำเต็มไปด้วยหินย้อย และหลุมศพที่ห้อยลงมาจากที่สูง เมื่อไหร่ที่หิวจนทนไม่ไหวแล้ว คนแก่เหล่านั้น ก็จะจบชีวิตของตัวเองลงด้วยการเอาศีรษะโขกกับหินด้านบนนั้น

หลังจากได้ยินเรื่องราวเช่นนี้ คนอื่นๆ ต่างตกอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง

ประจวบเหมาะกับการที่ชาวบ้านทางนั้นเดินทางกลับมารายงานผล หวังโส่วได้ยินก็โมโหจนเรื้อดแตก "จะหาไม่เจอได้ยังไง นางนั้นมันยังอยู่ในหมู่บ้านแน่!"

เขายังคงอาละวาด หัวหน้าหมู่บ้านที่เพิ่งมาถึงจึงใช้ไม้เท้าเคาะหัวหวังโส่วไปที่หนึ่ง

"นี่มันก็ยาม เอะอะโวยวายอะไรตั้งแต่เช้า! เรื่องของเหล่าเจียงเมี่ยววนยังไม่ช่วยให้อีกอะไรละ"

เห็นได้ชัดว่าแม้หวังโส่วจะเป็นอันธพาลในหมู่บ้าน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าพ่อของตัวเองก็ยังสู้ไม่ได้ "พ่อ นางนั้นมันใช้ปืนแทงข้าจนเป็นแบบนี้เลยนะ! รู้จักจับมัดไปขายกับนางเด็กนั้นก่อนมันหนีกลับบ้านเกิดซะก็ดี ฤษ"

หัวหน้าหมู่บ้านเหลือบมองแขนที่ยังมีเลือดซึมของหวังโส่ว "เออละๆ ไปหาสมุนไพรมาทาก่อนแล้วค่อยรีบไปที่เทวดาลัย

นางนั้นเป็นแม่ม่าย บ้านมันยังจะสนใจอีกหรือ เดี่ยวก็ย้อนกลับมาเอง นั่นแหละ จับได้แล้วค่อยให้เองจัดการก็ยังไม่สาย"

หวังโส่วท่าทางคล้อยตาม เขารับผ้าผืนหนึ่งมาจากคนข้างๆ ด้วยความเกรี้ยวกราดก่อนขึ้นวิ่งส่งเรียงคน

"พวกเอ็งไปเฝ้าหน้าหมู่บ้าน"

หมู่บ้านทั้งไปตั้งอยู่ในหุบเขาลึก ถ้าอยากออกจากหมู่บ้านมีแค่ทางออกเดียวเท่านั้น ขอเพียงเฝ้าประตูเข้าออกหมู่บ้านเอาไว้ แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ยิ่งถ้าจับได้แน่

หลังได้ยินคำสั่ง ชาวบ้านไม่กี่คนนั้นจึงเดินไปเฝ้าหน้าประตูหมู่บ้าน ส่วนคนอื่นๆ เดินตามหลังหวังโส่วไปอย่างเชื่องช้า มุ่งหน้าไปยังหลังหมู่บ้าน

ก่อนออกเดิน หัวหน้าหมู่บ้านวัยชราเคาะไม้เท้าเอ่ยสั่งเป็นพิเศษอีก
นิดหน่อย จากนั้นก็มีชาวบ้านสามสี่คนเดินถือจอบเข้ามาหาเด็กฝึกด้วยท่าทาง
ดูดีพร้อมทั้งตะโกนว่า "พวกเอ็งที่อพยพมาน่ะตามมาด้วย! เร็วๆ เข้า!"

นี่คิดจะทำอะไร

ทุกคนหันมองหน้ากันก่อนทยอยเดินตามไป

ทั้งกลุ่มเดินเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปมาจนมาถึงหลังหมู่บ้าน

บริเวณหนึ่งหลังหมู่บ้านมีกำแพงดินแข็งแรงล้อมรอบอยู่ จงจื๋อมองเข้าไป
ข้างในจึงเห็นว่านั่นคือจุดที่ทุกคนพูดถึงตอนนั่งอยู่หน้ากองไฟเมื่อวาน

กำแพงดินเป็นดินสีแดงเข้ม ไม่เพียงเท่านั้น หนาดินยังต่ำกว่าถนน
ด้านนอก เพียงแค่เห็นก็รู้แล้วว่าไม่มีใครมาเก็บบ่อๆ

"มองอะไร อะ? มองอะไรกัน"

ชาวบ้านที่จับตามองกลุ่มคนอพยพอย่างพวกเขาอยู่ข้างๆ รีบถือจอบ
เดินเข้ามาได้ "ไปๆ ว่าแล้วเชื่อว่าคนเร่ร่อนอย่างพวกเอ็งมันคิดไม่ซื่อ"

ชายหนุ่มผมขาวเอียงศีรษะ หยิบเหรียญเงินเหรียญใหญ่มาจาก
กลางอากาศด้วยความว่องไวก่อนยัดใส่มือชาวบ้านคนนั้นเงียบๆ

"พี่ใหญ่ท่านนี้ พี่เข้าใจผิดแล้ว พวกผมล้นหนืความก้นดาร์มาไกล
หลายร้อยหลี่* แล้วพวกผมจะไปรู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง นี่ของขวัญเล็กๆ น้อยๆ
เป็นน้ำใจนะครับ พี่ช่วยอธิบายให้พวกผมฟังหน่อยได้หรือเปล่า"

กล่องดาบธรรมาพิสดารมีประโยชน์มากจริงๆ แม้ใครหลายคนจะมอง
ไอเทมแรงกิ้ง A ขึ้นนี้เป็นของไร้ประโยชน์ แต่มันกลับมีประโยชน์มากสำหรับ
จงจื๋อ

คนอื่น ๆ มองการกระทำของเขาด้วยความตะลึง

[WTF นั่นเงินในยุคนี้หรือ เขาเอามาจากไหนนะ]

[ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน ตลอดทางที่ผ่านมามีคนจนๆ ทั้งนั้น แล้ว
ทำไมเขาถึงมีเงินล่ะ]

* หลี่ (ลิ) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

[อ่าๆ (พวกเธอไม่รู้จักสกุลกลิขของนักมายากลซะแล้ว.jpg)]

ชาวบ้านกำเหรียญเงินในมือแน่นก่อนที่จะทำทางจะเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด จงจิวเคลื่อนสายตาไปมองอีกทาง แล้วก็เห็นแอนโทนี่กับอ้อยู๋ซ่อมมอมมา ที่ตนด้วยแววดตาไม่เป็นมิตรเข้าพอดี

ก่อนหน้านี้ที่ลาสเวกัส จงจิวเคยสร้างความแค้นไว้กับสองคนนั้น แม้ จงจิวจะไม่แคร์ แต่เขาก็ไม่ใช่คนใจดีมีคุณธรรมขนาดที่จะเผื่อแผ่ข้อมูลให้กับ คนที่ไม่ชอบตัวเองได้

"เดี๋ยวก่อนครับ พี่เขยิบเข้ามาเล่าใกล้ๆ"

"ได้" เพราะเห็นแก่เงินในมือ ชาวบ้านคนนั้นจึงไม่ได้มากถามอะไร

คนเราล้วนเห็นแก่ตัวกันทั้งนั้น มีชาวบ้านอีกสองสามคนที่รับผิดชอบ ดูแลคนอพยพพวกนี้ แต่มีแค่ตนคนเดียวที่ได้เงิน ถ้าอีกสองคนที่เหลือเห็นเข้า เช่นนั้นตนคงต้องแบ่งเงินให้ เมื่อคิดทบทวนดูแล้วตนอยากเก็บเงินไว้คนเดียว มากกว่า ดังนั้นจึงให้ความร่วมมือด้วยการลดเสียงลง

"พวกเอ็งอพยพมาจากข้างนอกคงไม่รู้ หมู่บ้านพวกข้าเป็นหมู่บ้านที่ บันดาลขึ้นโดยพระโพธิสัตว์"

ชาวบ้านเอ่ยเล่าอย่างลึกลับ "สมัยโบราณพระโพธิสัตว์มาโปรดสัตว์ที่นี้ พอบุญบารมีเปี่ยมล้นก็บรรลुเป็นพระอรหันต์ และเพื่อเป็นการตอบแทนน้ำใจ พระองค์จึงใช้กึ่งหลิวจุ่มน้ำทิพย์ในแจกันหยกเจิมลงที่บริเวณหนึ่งของหมู่บ้านเรา ว่ากันว่าแค่กินหญ้าเขียนทิ้งอกขึ้นใหม่จากตรงนี้ก็จะมีวันแก่และมีวันหิว"

หญ้าเขียน?

จงจิวกับจูเก๋ออันสบตากัน จากนั้นหันไปมองดินแดงหลังกำแพง

หน้าดินเรียบลื่นว่างเปล่าไม่มีอะไรเลย แม้แต่ดินแดงยังเหลือแค่ ชั้นตื้นๆ ชั้นเดียว แห้งแล้งสุดๆ

ทว่าในช่วงภาวะอดอยากมีบันทึกเรื่องการกินดินเอาไว้จริงๆ ดินที่ใช้ บริโภคได้นั้นถูกเรียกว่า 'ดินกวนอิม'

เพียงแต่ดินกวนอิมเป็นดินเหนียวสีขาวจางๆ คนที่หิวจนทนไม่ไหวจริงๆ

ถึงจะกินมัน หากกินมากเกินไปจะทำให้ท้องบวมออกมา ในลำไส้ก็มีดินเกาะอยู่เต็ม เมื่อเป็นเช่นนั้นความตายก็อยู่ไม่ไกลไม่ไกลแล้ว

"ในเมื่อเป็นหมู่บ้านเขียน แล้วมันจะไปทาง่ายๆ ได้ยังงั้น"

ครั้นเห็นสีหน้ามึนงงของพวกเขา ชาวบ้านจึงอธิบายว่า "ไม่ว่าจะเป็นต้นอ่อนหรือต้นไม้ที่ยังมีชีวิตอยู่ พอย้ายมาปลูกบนดินนี้ก็ไม่รอดสักต้น แต่ดินนี้มันล้ำค่ามากๆ"

หลังจากเอ่ยเช่นนั้นแล้ว ชาวบ้านยังชี้ไปทางเทวาลัยที่อยู่ด้านหลัง "พวกเอ็งดูนั่น เทวาลัยนั่นหมู่บ้านพวกข้าสร้างขึ้นไว้สักการะพระโพธิสัตว์กวนอิม"

ไม่ผิดจากที่คาดไว้ หลังดินกวนอิมที่ถูกล้อมรอบเอาไว้มีเทวาลัยอิฐแดงหลังหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ด้านใน ซึ่งไม่เข้ากับบ้านดินเก่าๆ ซอมซอรอบด้านเลยสักนิด

ในช่วงภาวะอดอยากเช่นนี้ยังสร้างเทวาลัยขึ้นมาได้ แถมยังกินดินกวนอิมทุกมื้อ ดูท่าว่าคนในหมู่บ้านนี้จะเชื่อในตำนานที่สืบทอดกันมาของพวกเขามาก

จงจ้วเจียบไปพักหนึ่ง เหลือบมองนัยน์ตาสีดำที่ดูจะใหญ่กว่าคนทั่วไปของชาวบ้านคนนี้แล้วเดินตามคนในกลุ่มต่อ

ปลายทางของทุกคนคือเทวาลัยที่ถูกสร้างขึ้นอย่างประณีตงดงามหลังนั้น และในตอนนี้อะ จู่ๆ จูเก๋ออันก็เดินเข้ามาหาเขาเจียบๆ

ท่ามกลางสายตาของทุกคน จูเก๋ออันเอ่ยถามขึ้นว่า

"สงสัยใครหรือเปล่า"

คนอื่นๆ เหลือหันมามองทางพวกเขาทันที

แม้จะมีสายตาหลายคู่จับจ้องมา กระนั้นชายผมดำก็ยังมีสีหน้าเรียบเฉยเช่นเดิม แถมไม่คิดที่จะเบาลงด้วย

จงจ้วเล็กคิ้วขึ้น "หือ?"

"แค่มีมากกว่าห้าคนที่ Imposter คนเดียวกัน" จูเก๋ออันเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "แล้วระบบหลักยืนยันว่าถูกต้อง ก็จะมีสิทธิ์กำจัด Imposter ได้ทันที

ถ้ากำจัด Imposter ได้สำเร็จ แรงก็จะพุ่งสูงขึ้นไปอีกสามเท่า"

จูเกออันเหลือบมองแอนโทนีและคนอื่นๆ ที่จ้องเขม็งมาทางนี้อย่างที่จับสังเกตไม่ได้ ก่อนหันมองนัยน์ตาสีชมพูอ่อนของจางจิว เอ่ยอย่างจริงจัง "เลื่อนขึ้นไปอยู่แรงก์ S ทันที นายไม่สนใจหรือ"

ตัวอย่าง

无限练习生 2

Wu Xian Lian Xi Sheng 2

Thriller Trainee เด็กฝึกกระต๊ากขวัญ 2

วังยา เขียน

จือซิน แปล

จำนวน 408 หน้า

ราคา 489 บาท

Published originally under the title of 《无限练习生》 (Wu Xian Lian Xi Sheng)

Author © 妄鸦 (Wang Ya)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3067-7

ภาพประกอบ Chonggong

ออกแบบฟอนต์ TypetheT.

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

หายนะกำลังสืบคลานเข้าสู่ดินรื้อขึ้น 'หมู่บ้านตุรคินดาร์บนหุบเขา'
เมื่อเด็กฝึกกลุ่มที่ไม่มีอาหารให้ชาวบ้านต้องไปพักในบ้านดินหลังต้นโพธิ์เก่าแก่
ซึ่งบนผนังเต็มไปด้วยรอยเล็บกรีดเป็นทางยาวน่าสยดสยอง
หลังจากนั้นไม่นานยังมีพสกภาพน่าอนาถห้อยคาอยู่บนยอดต้นโพธิ์อีก
สร้างความหวาดวิตกให้เหล่าเด็กฝึกจนยากจะเขมือบหลับได้
กว่าท่ามกลางความมืดมิดนั้น จู่ๆ ใครคนหนึ่งก็ตั้งคำถามขึ้นมาว่า
หากได้เป็นเซ็นเตอร์ทุกคนจะขออะไรจากตัวสารพัดนึก
จงจิวที่เผลอพูดว่าถ้าได้ตัวนี้มาจะช่วยให้ทุกคนหลุดพ้นจากอุปสรรคนี้
กลับได้รับการยกย่องแบบงงๆ ทั้งจากกลุ่มเด็กใหม่ ซับกระสุน
รวมไปถึง**จูเก๋ออื่น**ที่เอาต่ออยู่ในโลกส่วนตัวมานาน
แถมยังมีคนเชื่ออีกว่าจงจิวจะสามารถขึ้นไปแทนที่อันดับ 1 **เดวิล**
และสามารถปลดปล่อยทุกคนได้สำเร็จ

Warning: death, murder, torture, imprisonment, trafficking, cannibalism, bullying, mental and emotional abuse, blood, dead bodies, mentioned disgusting situation, gore

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสมสำหรับผู้อายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3067-7

9

786160

630677

ราคา 489 บาท